ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

ΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΕΩΣ

ΚΑΙ ΕΝ Τῌ ΙΕΡᾼ ΜΟΝῌ ΦΙΛΟΚΑΛΛΟΥΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Ταύτῃ προσετέθησαν ὁ Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες οἶκοι, ἤτοι Χαιρετισμοὶ εἰς τὸν Ὅσιον

Ποιηθεῖσα ἐν Ἁγίῳ Ὄρει
προνοίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βερροίας
κ.κ. Παύλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Ἀρ. 25
ΒΕΡΡΟΙΑ 1991

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

ΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΕΩΣ

ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ

ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

1. Γ. Χ. Χιονίδη: Ἀνέκδοτος ἀκολουθία τοῦ Νεομάρτυρος Ἀρσενίου, Μητροπολίτου Βεροίας, 1971.
2. Π. Πυρινού: Βίος και Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Σωσιπάτρου, 1973.
3. Βῆμα Ἀποστόλου Παύλου, 1974.
4. Π. Πυρινοῦ: Ἀνέκδοτα ἔγγραφα ἀφορῶντα εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς Τιμίου Προδρόμου (Σκήτη Βεροίας) καὶ Μουτσάλης, 1975.
5. Παν. Παπαευαγγέλου: Μεταβυζαντινὸς Ναὸς Ἁγ. Δημητρίου Παλατιτσίων Βεροίας, 1976.
6. Β. Νικολαΐδου: Στὶς πηγὲς τῆς χαρᾶς, 1980.
7. Χρυσ. Κακουλίδη: Ἐλεύθερα Πνευματικά θέματα, 1980.
8. Ἀκολουθία τοῦ Ἁγ. Σωσιπάτρου, 1978.
9. Ἀκολουθία του Ἁγ. Ἀρσενίου, 1978.
10. Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, 1980.
11. Ἀκολουθία τοῦ Ἁγ. Θεοφάνους, 1980.
12. Ἀκολουθία τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου τοῦ ἐκ Πύργου (Κουλιακιᾶς), 1980.
13. Ἀκολουθία τῆς Ἁγ. Ἱερουσαλὴμ καὶ τῶν τέκνων της, 1980.
14. Παρακλητικὸς Κανὼν τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου τοῦ Νέου, 1980.

14β. Βῆμα Ἀποστόλου Παύλου Β΄ ἔκδοσις.

15. Μακεδ. Παπαδοπούλου: Θέματα Ὀρθόδοξης Χριστιανικῆς Οἰκοδομῆς, 1982.
16. Ἀκολουθία τῶν ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν τῇ Σκήτῃ Βεροίας διαλαμψάντων, 1983.
17. Ἀκολουθία τῶν ἐν Βεροίᾳ Ἁγίων ψαλλομένη ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει τῆς πόλεως, 1983.
18. Π. Πυρινοῦ: Ἡ συμβολὴ τῆς Μητροπόλεως Βεροίας στην Παιδεία κατὰ τὸν 19ο αἰώνα, 1983.
19. Π. Παπαευαγγέλου: Βεταβυζαντινὸς Ναὸς τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου εἰς τὸ Ντουρμάνη Βεροίας, 1983.
20. Στεφάνου Κισιώτη: Ὁδοιπορικὸ στὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα, 1984.
21. Ἀκολουθία τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου τοῦ Νέου, Β΄ ἔκδοσις.
22. Π. Πυρινοῦ: Τα Σχολεῖα τῆς Βέροιας (1901 - 1912) καὶ ἡ Ἱερατικὴ Σχολὴ Τιμ. Προδρόμου (1909 - 1915).
23. Μακεδ. Παπαδοπούλου: Γιὰ Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ Λατρεία, 1990.
24. Ἀκολουθία τοῦ Ἁγ. Νικοδήμου τοῦ Βεροιέως, 1991.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

ΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΕΩΣ
ΚΑΙ ΕΝ Τῌ ΙΕΡᾼ ΜΟΝῌ ΦΙΛΟΚΑΛΛΟΥΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Ταύτῃ προσετέθησαν ὁ Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες οἶκοι, ἤτοι Χαιρετισμοὶ εἰς τὸν Ὅσιον

Ποιηθεῖσα ἐν Ἁγίῳ Ὄρει
προνοίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βερροίας
κ.κ. Παύλου

Ὁ ἍΓ
ΝΙΚΟΔΗ
ΜΟΣ
ὁ
Νέος

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία Βερροίας σεμνύνεται καὶ καυχᾶται, διότι ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ χορείαν ἁγίων τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες ὡς ἀστέρες πάμφωτοι καταλάμπουσιν ἐν τῷ νοητῷ στερεώματι τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Μετὰ βαθυτάτης εὐσεβείας κλίνομεν τὰ γόνατα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος πρὸ τῆς Ἁγίας μορφῆς τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ, τοῦ κοιμηθέντος ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Φιλοκάλλους τὴν εὑρισκομένην ἐν τῇ πόλει τοῦ Μυροβλύτου Ἁγίου Δημητρίου, τὴν Θεσσαλονίκην, ἐπικαλούμενοι τὴν εὐλογίαν καὶ προστασίαν του. Ἀγάλλεται δὲ καὶ χαίρει ἡ γενέτειρά του Βέρροια, διότι ἔχει τοιοῦτον φρουρὸν καὶ προστάτην.

Ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Νέος ὁ διὰ Χριστὸν Σαλὸς ἦτο ἄγνωστος εἰς ἡμᾶς. Τὸ ἔναυσμα τῆς παρουσιάσεώς του εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Θεοσώστου ἐπαρχίας ἡμῶν ὀφείλεται εἰς τυχαῖον γεγονός.

Ὅταν ἀνεγνώσαμεν, πρῶτον εἰς τὴν Ἐπιστημονικὴν Ἐπετηρίδα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τόμος 26 τοῦ 1981, Ι΄ σελ. 84 - 100. «Τὸ ὑπόμνημα τοῦ Φιλοθέου Κοκκίνου στὸν Ὅσιο Νικόδημο τὸ Νέο» παρουσιαζόμενον ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Δημ. Γ. Τσάμη. Ἐπίσης δεύτερον εἰς τὸ Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ ΚΒ΄ τόμου τῶν «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ», τοῦ Βερροιώτου Ἱστορικοῦ καὶ Δικηγόρου κ. Γεωργίου Χιονίδη, ὅπου παρουσιάζει τὸν Ὅσιον μὲ τίτλον· «Ὁ Βεροιώτης μοναχὸς καὶ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Νέος τῆς Θεσσαλονίκης (13ος - 14ος αἰὼν) καὶ τὰ σχετικὰ Προβλήματα», Θεσσαλονίκη 1982. Ἀλλὰ καὶ τρίτον εἰς τὸ Ἁγιορείτικον περιοδικὸν «ΠΡΩΤΑΤΟΝ» Μηνῶν Ὀκτωβρίου - Δεκεμβρίου 1983, ἀριθ. 7, σελ. 133 - 137, ὅπου πα-

ρουσιάζεται ὑπὸ τοῦ Ἱερομ. Ἰουστίνου Σιμωνοπετρίτη, «Τοιχογραφία τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη στὸ Καθολικὸ τῆς μονῆς Χιλανδαρίου». Ὅλα λοιπὸν τὰ ἀνωτέρω ὡς καὶ τὴν Βιβλιογραφίαν τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Νέου, τὴν ὁποίαν συνέταξεν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Φιλόθεος ὁ Κόκκινος, ὡς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φιλοκάλλους, ἔλαβον ὑπ᾽ ὄψιν των οἱ πατέρες ὑμνογράφοι καὶ ἐποίησαν τὴν Ἀκολουθίαν αὐτοῦ.

Ὁ σκοπὸς τῆς παρούσης ἐκδόσεως τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ, εἶναι διττός: πρῶτον ἡ ὀφειλομένη τιμὴ πρὸς τὸν Ὅσιον καὶ ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ καὶ δεύτερον ἡ ἀναζωπύρωσις τοῦ φρονήματος τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τῆς Μητροπολιτικῆς ἡμῶν Περιφερείας.

Εὐχαριστίας ἐκφράζομεν εἰς τοὺς δοκίμους ὑμνογράφους, Ἱερομ. Ἀθανάσιον Σιμωνοπετρίτην καὶ Μοναχὸν Πορφύριον Σιμωνοπετρίτην, οἵτινες τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Καθηγουμένου τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας των Ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ, συνέταξαν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσίου.

Ὅθεν προσφέροντες τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν εἰς τὸ εὐσεβὲς καὶ ἀγαπητὸν ἡμῶν ποίμνιον καὶ εἰς πάντα εὐσεβῆ, ἐπικαλούμεθα ἐπ᾽ αὐτοὺς τὴν Χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Νέου, τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ.

Ἔγραφον ἐν τῷ Ἱερῷ Ἐπισκοπείῳ Βερροίας τὴν 17ην Ἰανουαρίου 1991 ἑορτὴν τοῦ Πολιούχου Ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου.

† Ὁ Βερροίας, Καμπανίας καὶ Ναούσης

ΠΑΥΛΟΣ

Νοεμβρίου ΚΔ΄
Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου
Πατρὸς ἡμῶν

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
τοῦ ἐκ Βερροίας

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἱστῶμεν στίχ. δ΄ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νικητικὰ στέφη Πάτερ, παρὰ Κυρίου λαβών, δέχου καὶ ἐκ πηλίνων, τὴν φαιδρὰν ὑμνῳδίαν, ἐξίσταται γὰρ ἅπας ξένην ζωήν, ἀγωγήν τε ἰσάγγελον, ἐν τῷ σῷ βίῳ Νικόδημε μελετῶν, καὶ ἀγάπην τὴν ὑπέρλογον.

Ἱερωτάτην προκρίνας, τῆς χαμαιζήλου ζωήν, φλεχθείς τῆς τοῦ Κυρίου, ἀγαπήσεως πόθῳ, ὡς σκύβαλα ἡγήσω τὰ κάτω σοφέ, ἵνα τύχῃς ἐφέσεως, καὶ ὑπερβὰς τὴν συνήθη διαγωγήν, νῦν ἀγγέλοις συμπαρίστασαι.

Καινοφανής σου ὁ βίος, πάτερ Νικόδημε, σκάνδαλον τοῖς ὁρῶσι, πεζοτρόπως τὰ ἤθη, τοῖς ὅσοι δὲ καθάρσει βιοῦσι φαιδρά, ὑποτύπωσις γίνεται, ἵνα τὰς τρίβους ποιῶνται ἁγνοπρεπῶς, καὶ Χριστῷ εὐαρεστήσωσιν.

Οὐ τὴν συνήθη βαδίσας, θεῖε Νικόδημε, δέχῃ καὶ τὰ βραβεῖα, οὐ συνήθη σῶν πόνων, διὸ τὴν παρρησίαν ἔχων πολλήν, ὑπερεύχου μακάριε, τῶν γεραιρόντων σου μνήμην θαυμαστικῶς, καὶ ποθούντων τὴν σὴν μίμησιν.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Τὸ τιμαλφέστατον βλάστημα Βερροίας, καὶ Θεσσαλονίκης εὐωδέστατον ἐγκαλλώπισμα, τὸν πράξει βεβαιώσαντα τὴν κλῆσιν ἑαυτοῦ, τῇ Χάριτι Χριστοῦ, Νικόδημον τιμήσωμεν. Καινοφανῶς γὰρ καὶ ξενοτρόπως βιώσας, πᾶσι γέγονεν ὁδηγὸς θεοφιλοῦς ταπεινώσεως, ὅπως τὸν ἔσω ἄνθρωπον κρυπτῶς ἐν θεῷ αὐξάνωμεν. Αὐτοῦ ταῖς παρακλήσεσι, σῶσον Κύριε τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων....

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δεῦτε χαρμονικῶς, τὴν μνήμην Νικοδήμου, τελοῦντες τῷ Δεσπότῃ, προσοίσωμεν τὸν ὕμνον, τῷ τοῦτον Θαυμαστώσαντι.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον...

Ἤνοικται ἡ Ἐδέμ, σοὶ Πάτερ θεοφόρε, εἰ καὶ ἐκτὸς τῆς θύρας, Μονῆς σου τῷ Κυρίῳ, ἁγνοπρεπῶς κεκοίμησαι.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου...

Μύρων ῥοαῖς Χριστός, ἐδόξασέ σε Πάτερ, ἀντὶ ἀδίκων ψόγων, οἷς ζῶν ἐναπεπλύθης, παρὰ κριτῶν ἀδίκων σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ὤκιστα ὦ Τριάς, καλεῖς πρὸς Σὲ τοὺς ὅσοι, ἀπάνθισμα ὁρῶνται, φύσεως ἀνθρωπίνης, ὡς τὸν κλεινὸν Νικόδημον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ἄχραντε Μαριάμ, κειμήλιον ἁγνείας, καὶ δόξα φιλοάγνων, σὺν θείῳ Νικοδήμῳ, ὑπὲρ λαοῦ σου πρέσβευε.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον κλπ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Τὴν ὡραιότητα.

Νίκην ἐνίκησας, πάτερ Νικόδημε, σαρκὸς τὸ φρόνημα, καθυποτάξας σου, καὶ τῇ ἀγάπῃ συγκραθείς, τῶν ἄνω μόνον ἐπόθεις. Ὅθεν σε γινώσκοντες, ἀπαθείας ὑπόδειγμα, θῦμα θεοπόθητον, μυστικῶς τε βιώσαντα, σὺν πόθῳ ἐκβοῶμεν τρισμάκαρ, χαῖρε Βερροίας μέγα κλέος.

Ἕτερον. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῆς Βερροίας τὸν γόνον καὶ Φιλοκάλλους καρπόν, ἀνυμνήσωμεν πόθῳ, θεῖον Νικόδημον, φιλαδελφίας γὰρ πυρὶ ὑποκαιόμενος, βίον παράδοξον δεικνύς, δι᾽ ἐπιπλάστου ἀγωγῆς, ἀδίκως ἐσφαγιάσθη, καὶ νῦν θεῷ ἡνωμένος, χαίρει αἰώνια.

Τῆς ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον
Ἦχος δ΄.

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις. Ἐν ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανῶς ἡ Παρθένος δείκνυται, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ καὶ ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν· Χαῖρε τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἡ ἐκπλήρωσις.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα
Ἱστῶμεν στίχ. στ΄ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος β΄. Ποίοις εὐφημιῶν.

Πόθῳ εὐφημιῶν συνέχομαι, ἀπορῶ δὲ θεοφόρε Πάτερ, βίον σου ὁρῶν τὸν παράδοξον, καὶ ἐξηλλαγμένον Νικόδημε. Σὺ γὰρ δίκαιε ὑπερανέβης, ἐν τόπῳ, ὅπου οἱ δῆμοι χορεύουσιν, ἀγγέλων, ἔνθεν τῷ Χριστῷ μεμαθήτευσαι, τὸ ὑπὲρ τῶν ἄλλων τεθνάναι, καὶ θεῷ ἀρέσκειν, παρ᾽ οὗ καὶ δικαίως εἴληφας, στέφη δύο, τοῦ ὁσίου τε καὶ μάρτυρος.

Τέρπεις, ἐνεγκαμένην σε Βέρροιαν, ἀποδοὺς αὐτῇ τὸ χρέος ξένως, καὶ Θεσσαλονίκην ξενίσασαν, κατευφραίνεις μύρου τοῖς ρεύμασι· τρίτον γὰρ σε εὗρε μυροβλύτην. Εἰ Πάτερ, καὶ τοῦ σοῦ τάφου ἐστέρηται, πλουτεῖ σε, ἐν Παραδείσῳ πρέσβυν μέγιστον, πρὸς τὸν Χριστὸν τὸ πρῶτον Μύρον, Ὦ, Νικόδημε πρόσπεσον, ἵνα παράσχῃ ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κρύψας, τὸ τοῦ Χριστοῦ σου τάλαντον, ἐν ψυχῆς τῷ θυλακίῳ μάκαρ, τοῦτο ἑκατονταπλάσιον, ἤνεγκας φρονίμως τῷ τέλει σου. Σπουδάζων, διὰ παντὸς τὸ εὐάρεστον, Κυρίῳ, κρύπτειν ἐφίλεις ἤπερ φαίνεσθαι, ὁ γὰρ παντέφορος οἶδε, τὰ κρυπτὰ καὶ ἥδεται, καὶ γὰρ Οὗτος ὁ σαρκωθείς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, κρυπτοτρόπως, τὸν ἐχθρὸν κατήργησεν.

Ἕτερα, ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Παίζων Πάτερ ἐνέπαιξας, τὸν τὸ γένος ἐμπαίξαντα, ὄφιν δολιώτατον, τῇ σαλότητι, ἥν περ ἐν γνώσει ἀνείληφας, ὡς δρόμον εὐσύντομον, ὁδηγοῦντα σε θεῷ, καὶ καλύπτων τὰ ἆθλα σου, ἅπερ ἔπραττες, ὅθεν μέγα γενόμενος δοχεῖον, ἀπαθείας ἀκροτάτης, τῷ ἀπαθεῖ προσωμίλησας.

Ἐν πελάγει νηξάμενος, τῆς θεοῦ ἀγαπήσεως, τῷ πλησίον γνήσιον συνεπάθησας, διὸ Χριστὸν ἐκμιμούμενος, ψυχήν σου Νικόδημε, ἑκουσίως καὶ γνωστῶς, ὡς θυσίαν προσήνεγκας, ἵνα τύχωσι, σωτηρίας ψυχαὶ μεμακρυσμέναι, τῆς ζωῆς τῷ ἐρεβώδει, σκότει τυφλώττουσαι Ὅσιε.

Σὺ Χριστῷ μὲν Νικόδημε, σεαυτὸν προσενήνοχας, λογικὸν ὡς σφάγιον, δι᾽ ἀσκήσεως, καὶ γλυκανθεὶς ταῖς ἐλλάμψεσι, φωτὸς Αὐτοῦ ἔγνωκας, ὅτι ἅπαντα οὐδέν, τὰ φθειρόμενα πέφυκεν, ὅθεν Κύριος, ἀνταπέδωκε Πάτερ τὸν μισθόν σοι, ἑκουσίας εὐτελείας, καὶ φιλοψύχου θυσίας σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Γένους φθειρομένου περιφάνειαν, ὡς οὐδὲν λογισάμενος, ἠρετίσω μονοτρόπων ἀγωγήν, Πάτερ Νικόδημε. Ὅθεν τὸν σταυρόν σου ἀράμενος, διὰ πασῶν τῶν ἀρετῶν, θεῷ προσωμίλησας. Μελετῶν δὲ καθ᾽ ἑκάστην τῆς ταπεινώσεως Αὐτοῦ τὸ μέγεθος, ἐξελέξω σεαυτῷ, τὸν δρόμον τῆς κρυφιομύστου σαλότητος. Καὶ τὴν τῶν ἀδελφῶν σου σωτηρίαν ὡς ἰδίαν ποθήσας, ὑπὲρ αὐτῶν θαυμαστῶς ὡλοκαυτώθης. Παρὰ Κυρίου δὲ δοξασθεὶς μυρορρόα, ἔκχεε ψεκάδας δροσοβόλους, τοῖς τιμῶσι σε τρισόλβιε.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον τὰ στίφη τῶν Πιστῶν συνελθόντα, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν ναῷ Κυρίου προσαγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν· τὴν προεκλεχθεῖσαν ἐκ τῶν πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ καὶ Θεοῦ τῶν ὅλων. Παρθένοι, λαμπαδηφοροῦσαι προπο-

ρεύεσθε, τῆς ἀειπαρθένου τιμῶσαι, τὴν σεβάσμιον πρόοδον. Μητέρες, λύπην πᾶσαν ἀποθέμεναι, χαρμονικῶς συνακολουθήσατε, ὑμνοῦσαι τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ γενομένην, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου τὴν πρόξενον. Ἅπαντες οὖν χαρμονικῶς, τὸ χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκβοήσωμεν, τῇ Κεχαριτωμένῃ, τῇ ἀεὶ πρεσβευούσῃ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον καὶ Ἀναγνώσματα.
Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἁλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς

λαῖλαψ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομίαν καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.
Ἦχος α΄.

Ἀγάλλεσθε συμφώνως Βέρροια καὶ Θεσσαλονίκη, ᾄδουσαι χαρμοσύνως, ἐπὶ μνήμῃ τοῦ μακαρίου Νικοδήμου. Κοινὸν ἔχουσαι τὸν νυμφαγωγὸν ὑμῶν εἰς Χριστόν, τὸν θεοκήρυκα Παῦλον, κοινὴν ἐπλουτήσατε καὶ τὴν πνευματικὴν ἐκ τούτου καρπογονίαν. Μόνῳ τῷ Κυρίῳ ζῶν γὰρ ὁ Ὅσιος, τὰ πάθη κατεδουλώσατο τῇ ἀκροτάτῃ ἀπαθείᾳ, δι᾽ ἧς Αὐτῷ ἡνώθη καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Δεῦτε πάντες οἱ φιλόαγνοι, δεῦτε καὶ ἴδετε ἄγγελον ἐν σώματι ἐν γῇ περιπολεύοντα, καὶ τῇ ἐμπαικτικῇ μωρίᾳ τὸν παμπόνηρον ἐχθρὸν ἀνούστατον δείξαντα. Πολλὰς δὲ ψυχὰς ἐκ τῶν μυλῶν αὐτοῦ ἐκσπάσαντα, καὶ τῇ καθαρτικῇ μετανοίᾳ, τῷ Χριστῷ συνάψαντα, ᾧ καὶ κράζει σφαττόμενος· δι᾽ ἀγάπην σου Δέσποτα, δέχου καρπούς τῶν χειρῶν μου, τὰς ἀποπλυθείσας εἰκόνας σου καὶ τὸ αἷμα μου συνάγαγεν ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ἦχος γ΄.

Ἀγαθὸν ἀνδρί, ὅταν ἄρῃ ἐκ νεότητος ἐπ᾽ ὤμων τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου. Κράτιστον δὲ πέφυκεν, ἡ διὰ τῆς τοιαύτης ἄρσεως

πολλῶν ἑτέρων προσγινομένη σωτηρία. Οὕτω γὰρ πολιτευσάμενος ὁ σοφώτατος Νικόδημος, τῇ πεπλασμένῃ ὑποδύσει τῆς ἁμαρτίας, ἐκ βρόχων διαβόλου ἀνήρπασεν ψυχὰς θεοπλάστους. Καὶ τῷ ὁσίῳ Βιταλίῳ στοιχῶν, διὰ τῆς φαινομένης δουλοπαθείας, τὴν ἀπάθειαν θαυμαστῶς καταπείθων ἐνεφύτευεν. Ὅθεν ἅπαντες βοήσωμεν· κάθαρον εὐχαῖς σου Ἅγιε, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Κρυφιοπράττης πάτερ Νικόδημε, ἐν αἰσθήσει γεγονώς, μείζονος τῆς εὐκλείας, πρὸς θεοῦ τετύχηκας. Ἔχων γὰρ πρὸ ὀφθαλμῶν σου διηνεκῶς τὸν τῆς ἀγάπης φόβον, ὡς ἄλλοι φιλοῦσι τὰς φθειρομένας ἡδονάς, σὺ τοὺς θείους πόνους τῆς ἀρετῆς προσωκειώθης. Καὶ τὸ παραρριπτεῖσθαι ἐν οἴκῳ Κυρίου προελόμενος, τῇ οἰκονομικῇ ἀδιαφορίᾳ, τὸν πλοῦτον τῆς ψυχῆς σου, ἄσυλον ἐτήρησας. Ὅθεν ἀρέσας τῷ θεῷ ὑπερφυῶς, νῦν συναγάλλῃ Αὐτῷ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς
Ἦχος πλ. α΄.

Ἐπέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυνος, καὶ ἑορτὴ πανσεβάσμιος. Σήμερον γὰρ ἡ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ μετὰ τὸκον Παρθένος μείνασα, ἐν ναῷ ἁγίῳ προσάγεται· καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ πρέσβυς, ὁ γενέτης τοῦ Προδρόμου, καὶ βοᾷ γηθοσύνως· Ἤγγικεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων, ἐν ναῷ ἁγίῳ ὡς ἁγία, ἀφιερωθῆναι εἰς κατοίκησιν τοῦ Παντάνακτος. Εὐφραινέσθω Ἰωακεὶμ ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιάσθω, ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ, ὡς τριετίζουσαν δάμαλιν, τὴν ἄμωμον Δέσποιναν. Μητέρες συγχάρητε, παρθένοι σκιρτήσατε, καὶ στεῖραι συγχορεύσατε· ὅτι ἠνέῳξεν ἡμῖν τὴν οὐρανῶν βασιλεία, ἡ προορισθεῖσα παντάνασσα. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, ὁ τῆς Βερροίας καρπός, Θεσσαλονίκης τὸ μυρίπνουν ἐντρύφημα, Νικόδημε θεοφόρε, τῆς Φιλοκάλλους Μονῆς, τὸ τερπνὸν καὶ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τοῦ μύρου ὁ μέτοχος, θησαυρὸς ταπεινώσεως, φιλαδελφίας, ὁ ἐργάτης ὁ ἄριστος, καὶ ἀσκήσεως, τῆς κρυπτῆς μύστης ἄριστος. Ὅθεν σου τὴν πανίερον, τιμῶντες πανήγυριν, καθικετεύομεν Πάτερ, βίου ἡμᾶς καταξίωσον, θεῷ εὐαρέστου, καὶ τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης, εὐχαῖς ἁγίαις σου.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ πρόσεσχέ μοι.

Χαίροις, νίκην νικήσας κλεινήν, περιφανέστατε καὶ θεῖε Νικόδημε, ἐχθροῦ νοητοῦ καθεῖλες, τὴν ἐπηρμένην ὀφρύν, ὅταν γὰρ ἐκεῖνος ὑπελάμβανεν, παγίσι κατέχειν σε, ἁμαρτίας τρισόλβιε, τότε πανσόφως, σὺ ψυχὰς ἀπεκάθηρας, ἔχων ἔνδοθεν, τὸν Χριστόν ὑποφήτην σου, Ὃν καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, μιμούμενος ἔξωθεν, πύλης Μονῆς σου ὁσίως, ψυχὴν Αὐτῷ παραδέδωκας, Ὦ πρέσβευε πάτερ, καταπέμψαι ὑμνηταῖς σου, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις, ὑπομονῆς θησαυρός, καὶ καρτερίας τεῖχος ἄρρηκτον Ὅσιε, τῆς θείας ἀγάπης ἄκρος, καὶ ἐντελὴς πληρωτής, τῆς ἁγνείας θεία ὑποτύπωσις, Νικόδημε τίμιε, πάντας ἐκπλήττει ὁ βίος

σου, συμμοναστάς σου, ὥσπερ τότε ἐξέπληττε, θεωροῦντας σου τὴν παράδοξον ἄσκησιν. Πάτερ ὡς παίζων πέπαιχας, ἐχθρὸν τὸν παμπόνηρον, τῇ ἐπιπλάστῳ μωρίᾳ, οὕτως ἡμᾶς καταξίωσον, παγίδας συντρίβειν, διαβόλου σαῖς πρεσβείας, ἀειμακάριστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Οὐδὲν ἀγάπης μεῖζον, τῆς πρὸς θεὸν καὶ πλησίον πέφυκε. Ἧσπερ ὁ θεῖος Νικόδημος πλήρης γεγονὼς καὶ κατ᾽ ἐπίφασιν μωρίαν ἐπαινετὴν ἠσκηκώς, τὸν παλαμναῖον δράκοντα διέδρα λάθρα βιώσας. Διὸ πάντα κατασκυβαλίσας, πέφθακε Χριστῷ, τῷ δωρουμένῳ πληθὺν χαρίτων, τοῖς μιμούμένοις Αὐτοῦ τὸ φιλάνθρωπον.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.
Ἦχος πλ. δ΄.

Μετὰ τὸ τεχθῆναί σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου ἐν ναῷ Κυρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὡς ἡγιασμένη. Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σὲ τὴν πανάμωμον, τροφὴν κομίζων σοι. Τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὁρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνῶσαν. Διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἡ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις κλπ. Ἀπολυτίκια, ὡς ἐν τῷ Μικρῷ ἑσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α´ στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος α´.
Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ μνήμη σου φαιδρῶς, συνεκάλεσε πάντας κηρύττουσα λαμπρῶς, τὴν ἀγάπην ἣν ἔσχες, Νικόδημε ὅσιε, πρὸς Θεὸν καὶ τὸν πέλας σοι, καὶ πῶς ἔλαθες, τὸν πτερνιστὴν τὸν ἀρχαῖον, ξένοις ἤθεσι, δι' ὧν Χριστῷ ὡμοιώθης, φιλοῦντι ταπείνωσιν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Παρθένε Μαριάμ, ταπεινώσεως Μήτηρ, ταπείνωσιν ὀρθήν, τῷ νοΐ μου χορήγει, ἐνθέρμοις πρεσβείαις σου, πρὸς Υἱόν σου καὶ Κύριον, Ὅς ἀνείληφεν, ἀνυπερήφανον σάρκα, καὶ κατήργησε, τὸν ὑπερήφανον ὄφιν, φρικτῇ κρυφιότητι.

Μετὰ τὴν β´ στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ´.
Ταχὺ προκατάλαβε.

Σοφῶς ἐκ νεότητος τὰ γεηρὰ παριδών, ποθῶν δὲ τὰ μένοντα, σταυρόν Κυρίου λαβών. Αὐτῷ συνεσταύρωσαι, πάσας δὲ ἐξασκήσας ἀρετὰς θεῖε Πάτερ, στέφανον μαρτυρίου περιβέβλησαι δόξῃ, εἰς καύχημα ἔνθεον τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Τὸ μύρον σκευάσασα τὸ νοητὸν τὸν Χριστόν, Αὐτὸν δίδου Δέσποινα τοῖς αἰτουμένοις πιστῶς, μυρίζουσα ἅπαντα, μέλη ἠχρειωμένα, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἵνα ὀπίσω Τούτου, ἐφεπόμενοι ὦμεν, καὶ σύσκηνοι Αὐτῷ εἰς χαράν, τὴν ἐπουράνιον.

Μετὰ τὸν Πολυέλειον, Κάθισμα, ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη ὁ χορός, συμμοναστῶν σου ἀθλητά, καθορῶντες τὴν πολλήν, δόξαν ἣν ἔσχες ἐκ Θεοῦ, καὶ τὴν τῶν μύρων ἀένναον χύσιν. Πῶς ἔλεγον σοφῶς, ἐχθρὸν διέλαθες, μωρίᾳ τῇ πλαστῇ καὶ ἐξενεύρισας, τούτου τὴν δύναμιν Πάτερ τὴν ψυχοφθόρον; Διὸ βοῶντες, δόξαν προσῆγον, τῷ Τρισαγίῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον, Ὅμοιον.

Ἐξιστᾷ τὸν λογισμόν, ἡ ἐνανθρώπησις Ἁγνή, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ, πῶς ἐσαρκώθη θαυμαστῶς, καὶ συνανύψωσε φύσιν πεσοῦσαν, Αὐτοῦ δὲ τὴν φρικτήν, οἰκονομίαν πολλοί, μιμούμενοι θερμῶς, ὀπίσω ἔδραμον, τῆς ταπεινώσεως ἔνδυμα φορέσαντες, καὶ τὰς παγίδας φυγόντες, τοῦ διαβόλου, τὸ ὑπὲρ φύσιν, ὡς κατὰ φύσιν ἐβίωσαν

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α΄ ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου, Ἐκ νεότητός μου...
Προκείμενον· Τίμιος ἐναντίον Κυρίου· ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου Αὐτοῦ.
Στίχ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ...
Εὐαγγέλιον, ὁσιακόν. Βλέπε τῇ ε΄ Δεκεμβρίου εἰς τὸν Ὄρθρον.
Ὁ Ν΄, Ἐλέησόν με ὁ Θεός...
Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ὡς τοῦ Χριστοῦ ἀράμενος πιστῶς, τὸ ἐλαφρὸν φορτίον Πάτερ Νικόδημε, ἀπόλαυε νῦν παρ' Αὐτοῦ τὸ τῆς ἐργασίας σου δηνάριον. Σὺ μὲν θλίψεις καὶ χλεύην καὶ μυκτηρισμοὺς ἐνταῦθα

ὑπήνεγκας, Οὗτος δὲ χαρὰν καὶ ἔπαινον καὶ στέφανον ὑπομονῆς ἐν οὐρανοῖς σοι χαρίζεται. Μὴ ἐπιλάθῃ οὖν καὶ ἡμῶν τῶν τιμώντων σου τὴν μνήμην τρισόλβιε.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου... καὶ οἱ Κανόνες, πρῶτον τῆς Θεοτόκου, εἶτα ὁ παρών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Φιλοκαλῶ Νικόδημον, ἀγάπης ξένον θῦμα».

Ἦχος δ΄.
ᾨδὴ α΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Φωτὸς θείου μέτοχε, πάτερ Νικόδημε δέομαι, ψυχὴν καὶ διάνοιαν, εὐχαῖς σου φώτισον, ὅπως πόθῳ σοι, φιλοκαλήσω αἶνον, καὶ πᾶσι κηρύξω σου, βίον τὸν ἔκλαμπρον.

Ἰθύνας τὸν βίον σου, τοῖς τοῦ Κυρίου προστάγμασι, καὶ πλοῦτον καὶ γένους τε τὴν περιφάνειαν, καὶ πατρίδος σου, ἠλόγησας θεόφρον, Χριστὸν μόνον ἔχων σου, πόθον καὶ εὕρημα.

Λαμπρὸς οἶκος δέδειξαι, τῇ σῇ ἀσκήσει Νικόδημε, καθάρας τὸ ὄμμα σου, τῇ τῶν δακρύων ῥοῇ, τῇ νηστείᾳ δέ, ζωώσας τὴν ψυχήν σου, εὐχῇ τε ἠνδρείωσας, τὸ θεοπάρεδρον.

Θεοτοκίον

Ὁ τόκος σου Πάναγνε, τοὺς πεπτωκότας ἠνώρθωσε, καὶ φύσιν ἀνθρώπειον, ὑπερετίμησε, δι᾿ ἀνέκφραστον, Αὐτοῦ φιλανθρωπίαν, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ φύσει ἄϋλος.

Κανὼν ἕτερος. Ποίημα Πορφυρίου μοναχοῦ
Ἦχος πλ. α΄. Τῷ σωτῆρι Θεῷ.

Σὴν φαιδρὰν ἑορτήν, μέλλοντα νῦν ἐξυμνεῖν, Πάτερ παμμάκαρ καθοδήγησον, ἵνα τοῦ βίου σου κάλλος μιμούμενος, σὺν σοὶ καὶ σωθήσομαι, θεῖε Νικόδημε.

Ὕμνους Πάτερ σοφέ, ἄρχομαι πλέκειν πρὸς σέ, τὸ τῆς Βερροίας θεῖον βλάστημα, ἥν περ φυλάττοις, ἀπήμαντον, εὐχαῖς ταῖς

ἁγίαις σου, μάκαρ Νικόδημε.

Νέος ὤφθης ἀστήρ, τῇ βιοτῇ δὲ σαλός, ἔνδον φυλάττων σου τὸν ἔρωτα, τὸν τοῦ Χριστοῦ ᾯ ἠκολούθηκας, ὀπίσω ἁλλόμενος, πάτερ Νικόδημε.

Θεοτοκίον

Ἄνθος νέον Ἁγνή, εὐωδιάζον ψυχάς, καὶ τοῦ Υἱοῦ σου δοῦλος γνήσιος, νῦν ἀνυμνεῖται Νικόδημος, σαλὸς θείῳ ἔρωτι, περιφερόμενος.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται.

Ὠδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Καιρὸν θεωρήσας πάντα βίου, εὐπρόσδεκτον Πάτερ πρὸς ζωῆς, τῆς οὐρανίου ὤνησιν, σαυτὸν Χριστῷ ἐπώλησας, ὑπακοῇ τῇ κρείττονι, καὶ θαυμαστῇ κρυφιότητι.

Ἀκτήμων ὁ πρώην πολυκτήμων, τὴν ξένην κατέλαβες Θεῷ, ἀρέσκειν προελόμενος, Νικόδημε μακάριε, εἰ καὶ τὸ σῶμα ἔφερες, ἔσχες ἰσάγγελον βίωσιν.

Λεόντων συνέθλασας τὰς μύλας, εὐτέχνως καὶ πάνυ θαυμαστῶς, τὰς χεῖρας σου πρὸς πόλεμον, τὸν νοητὸν κατέμαθες, αἴρειν καὶ παρατάσεσθαι, νικητικῶς πρὸς ἀντίπαλον.

Θεοτοκίον

Ὡς Κόρη ὁ ἄχραντος Υἱός σου, ἐχθρὸν ἐφενάκισε τῷ σώματι, τοῦτον καταβαλόμενος, ὑπόδειγμα ἐγένετο, τοῖς ὅσοι πρὸς ἀσώματον, μετὰ πηλοῦ ἀντιμάχονται.

Ἕτερος. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ στου.

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὅς περ μωρία νενόμισται, μωρὸς τὸν βίον διέλαθες, πάτερ Νικόδημε.

Ω̃! πῶς τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκός, πάτερ ἐμφρόνως ἀπενέκρωσας, καὶ χαμαιτύπων γυναίων ἠνώρθωσας, τὰ ἤθη Νικόδημε.

Ἀθροίσθητε Βερροίας υἱοί, καὶ Νικοδήμου τῷ βίῳ τρυφήσατε, καὶ συνετίσθητε τοῖς θείοις παλαίσμασιν, ἁγνείαν μιμούμενοι καὶ τὴν ταπείνωσιν.

Θεοτοκίον

Νεάζω ἡλικίᾳ Ἁγνή, δός μοι ἁγνείαν καρτερίαν καὶ σύνεσιν, ἵνα παθῶν γαληνεύουσα κύματα, εἰς ὅρμον εἰσάξῃς με καὶ λιμένα εὔδιον.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Ἔχει Βέρροια, καύχημα μέγα, τὴν σὴν γέννησιν, Πάτερ θεόφρον, Θεσσαλονίκη δὲ αὐχοῦσα προσβάλλεται, τοὺς σοὺς ἀγῶνας καὶ τὸ τέλος πανόσιε, ἡ Ἐκκλησία τε τοῦ μύρου τὰ θαύματα. Νίκη πέφυκας, Νικόδημε κατ' ἀλάστορος, χαρὰ δὲ τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ἔχει Δέσποινα, ἡ Ἐκκλησία, τὸν μυρίανδρον, δῆμον Ἁγίων, ὥσπερ καρπὸν τῆς σῆς λοχείας ὑπέρτιμον, ἡ δὲ ψυχή μου θαυμαστὴν ἀγαλλίασιν, καὶ εὐτονίας φιλοθέου παράκλησιν, ὅτι κέκτηται μεσίτας πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον, σὺν Σοὶ ὅσους ἐπέγνωκε χάριτι.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Νεαζούσας τὰς δυνάμεις, τῆς ψυχῆς ἀπεδείκνυες, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, θείαις καὶ ἀπαύστοις δεήσεσι, καὶ εὐπετῶς καθ' ἑκάστην καθικνούμενος, τῇ συντόνῳ τε καὶ φιλοθέῳ μελέτῃ σου.

Ἱερὰν ὥσπερ εἰκόνα, τοῦ Χριστοῦ διεφύλαξας, Πάτερ τὴν ψυχήν σου, λάμπουσαν τοῖς θείοις χαρίσματι, καὶ ἀλωβήτως τηρήσας τὸ ἀξίωμα, καθ' ὁμοίωσιν, τοῦ σοῦ Δεσπότου ἐβάδισας.

Κλίσει Πάτερ τῶν γονάτων, προσωμίλεις τῷ κτίσαντι, καὶ τοῖς κρεμαστῆρσι, σμῆνος χαρισμάτων ἐτρύγησας, ἅπερ ὡς σίμβλῳ κρυφίως ἐταμίευες, τῇ καρδίᾳ σου, ἐν ᾗ Θεὸν κατεβίβαζες.

Θεοτοκίον

Οὐδενὶ καθάπερ ἄλλῳ. ἱλεοῦται Πανάμωμε, ὥσπερ ταπεινώσει, ὁ ταπεινωθεὶς ἄκρα Κύριος, διὸ καὶ πλοῦτον δωρεῖται τὸν τοῦ πνεύματος, τοῖς ταπείνωσιν, ἐν συναισθήσει κατέχουσι,

Ἄλλος. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου κένωσιν.

Ἰχῶρες τοῦ σοῦ σκήνους τρισόλβιε, εἰς μύρου οὐσίαν μετημείφθησαν, τοῦ δοῦναι γνῶσιν τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ὅτι Πνεύματος ὤφθης θεῖον σκήνωμα.

Κυκλοῦμεν θυμηδίας πολλῆς, τὴν σὴν εἰκόνα πληρούμενοι, καὶ ταύτην κατασπαζόμεθα, εἰς σωτηρίαν Νικόδημε, καὶ παθῶν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ ἔρως τῆς ψυχῆς σου σοφέ, κῆπον κατέστησεν, ἐσφραγισμένον τὴν καρδίαν σου, ἕως θανάτου ὅτι νῦν, εὐωδίας πληροῖς τοὺς τιμῶντας σε.

Θεοτοκίον

Διάσωσον Παρθένε ἁγνή, ὡς παρρησίαν κεκτημένη τοὺς δούλους σου, τοῦ σῶσαι γὰρ τὸν λαόν Αὐτοῦ, ὁ Κύριος ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν.

Καταβασία. Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί.

Ὠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Δαιμόνων τὰ ἔνεδρα, σοφῶς Πάτερ διέφυγες, χλεύῃ καὶ ὀνείρῳ παρεικάσας, φλοίσβῳ θαλάσσης πάντα τὰ πρόσκαιρα, ζωὴν καὶ πνοήν σου ἀτεχνῶς, τοῦτο λογιζόμενος, ἀρετὴν ἀποκτήσασθαι.

Ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, σαφῶς Πάτερ ὡδήγει σε, ἀπὸ ἀναβάσεως εἰς δόξαν, αὕτη σε αὖθις, καθυπηγόρευσε, δοῦναι σεαυτὸν ὑποταγῇ, κοινοβίου ἅψασθαι, στερροτέρας ἀθλήσεως.

Μωράνας ἐμώρανας, ἐν Φιλοκάλλους Ὅσιε, τὸν ἐφευρέτην τῆς πονηρίας, ἐν ταῖς σοφαῖς σου καὶ φαινομέναις μωραῖς, πράξεσι Νικόδημε διό, πάντοθεν πλυνόμενος, μώμους Πάτερ ὑπέμεινας.

Θεοτοκίον

Ὁ Κτίστης Μητρόθεε, σάρκα λαβὼν ὑπέδειξε, τρόπους ἡμῖν πλείστους σωτηρίας, οὓς περαιῶσαι, ἔστιν ἀδύνατον, ἄνευθεν πολλῆς ὑπομονῆς, καὶ ἐγκαρτερήσεως, ἃς εὐχαῖς σου μοι δώρησαι.

Ἄλλος. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ἡ θήκη τῶν λειψάνων σου θαυματόβρυτος γέγονε, καὶ ὁ ναός σου ἰατρεῖον ἄμισθον, τοῖς προσιοῦσι σοι.

Μαρτύρων ἰσοστάσιος Ὅσιε, ξίφει σφαγείς, τῷ Χριστῷ ἀναδέδειξαι, παρ' Οὗ καὶ μύρῳ τετίμησαι.

Ὢ! πόσης ἀγνωσίας ἐπλήσθησαν συμμονασταί, μὴ εἰδότες σου πάγκαλε, ἠθῶν τὴν καθαρότητα.

Θεοτοκίον

Σαλὸς ὁμοῦ καὶ μάρτυς καὶ ὅσιος, σὸς ἐραστής, ὀπίσω γὰρ τοῦ κάλλους σου, Παρθένε προσέδραμε.

Καταβασία. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Ὠδὴ στ´ Τὴν θείαν ταύτην.

Νοΐ Χριστῷ συγγινόμενος, καρδίαν σου τηρῶν παναμόλυντον, Πάτερ διέτριβες, πόρναις ποθῶν ἀπαλλάξασθαι, μιάσματος καὶ δίκης, ταύτας φιλόψυχε.

Ἀδάμας κόπτων προσκόμματα, ἐχθροῦ ἐφάνης Πάτερ Νικόδημε, ἔξω βαλλόμενος, τῆς σῆς Μονῆς ὥσπερ ἄσωτος, ἀρρύπωτον φυλάττων τὴν πολιτείαν σου.

Γνησίως Πάτερ ἐφίλησας, τὸν βίον Βιταλίου τοῦ σώφρονος, ᾧ καθωμοίωσαι, καὶ καθ' ἑκάστην ἐξήγαγες, ψυχὰς ἐξ ἀπωλείας, ὢ! θαῦμα μέγιστον.

Θεοτοκίον

Ἁγνὴ Παρθένε θεόνυμφε, τὸν βίον μου ἁγνῶς περαιώσασθαι, εὐχαῖς σου δώρησαι, καὶ μισοάγνου τὰ σκάνδαλα. τεθῆναι ἐκποδῶν μου, ὥσπερ ἀθύρματα.

Ἄλλος. Μαινομένην κλύδωνι.

Ἅπαν γένος πάντιμε, Βερροιέων νῦν σε προσκυνεῖ, Θεσσαλονίκης ὁμοῦ τε πόλις καὶ λαός, κραυγάζοντες Ὅσιε, τὰ σὰ μύρα ἔκχεον ἡμῖν, πάθη διώκοντα.

Λέλυται Νικόδημε, τῆς σαρκός σου ἡ ἁγνὴ ψυχή, σκηνοῦσα ὡς περιστερά, πλησίον τοῦ Κτίστου σου, τῷ φωτὶ τερπομένη τῆς θεώσεως.

Ὡραϊζομένου σου, Φιλοκάλλους θεῖε φοιτητά, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς θαυμασταῖς, τὸ σκῆνος τὸ τίμιον, πηγὴν χάριτος ἀνέδειξας.

Θεοτοκίον

Μετέχει Θεομῆτορ καὶ μεταδίδωσι, θεῖον ἀληθῶς χρῆμα ὁ Νικόδημος, τοῦ Υἱοῦ σου τὴν δόξαν τὴν ὑπέρκαλλον καὶ τὴν ὑπὲρ ἔννοιαν.

Καταβασία. Σπλάγχνων Ἰωνᾶν.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν τῆς Βερροίας θεῖον γόνον καὶ πολύτιμον
Θεσσαλονίκης δὲ θησαύρισμα ὑπέρλαμπρον
Μυροβλύτην τε τρισμέγιστον Φιλοκάλλους
Ἐγκωμίοις καταστέψωμεν καὶ ᾄσμασιν
Ἐντρυφῶντες τοῖς τοῦ βίου κατορθώμασι
Πόθῳ κράζοντες· Χαῖρε Πάτερ Νικόδημε.

Ὁ Οἶκος

Ἄφθορον ἀγαπήσας πολιτείαν τρισμάκαρ, ἀγγέλων περιβέβλησαι σχῆμα. Καὶ μωρίαν πλαστὴν ἐκλεξάμενος Νικόδημε, ὡς τρόπον ζωῆς καὶ κρυφιότητος, Θεῷ εἰς ἄκρον εὐηρέστησας, διό σοι προσφωνοῦμεν οὕτω·

Χαῖρε Βερροίας κάλλιστον γέννημα.
Χαῖρε Θεσσαλονίκης τερπνότατον καύχημα.
Χαῖρε Μονῆς Φιλοκάλλους ὑπήκοος
Χαῖρε γυναίων αἰσχρῶν ῥύστης φιλάνθρωπος.
Χαῖρε ὁ τὴν μωρίαν τοῦ Σταυροῦ ἀγαπήσας
Χαῖρε ὁ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ὑπερτιμήσας.
Χαῖρε Μυροβλύτου Δημητρίου ὁμότιμε
Χαῖρε Βιταλίου παλαιοῦ μιμητὰ τιμιώτατε.
Χαῖρε ψυχὰς ἐζοφωμένας ἀπομελανώσας
Χαῖρε ὁ τὴν ἐσχάτην ταπείνωσιν θεοφιλῶς βιώσας.
Χαῖρε θαυμάτων ὑπερφυῶν ἐργαστήριον
Χαῖρε τῶν προσιόντων σοι χαρμόσυνον ἱλαστήριον.

Χαῖρε Πάτερ Νικόδημε.

Τὸ Συναξάριον

Τῇ 24ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ὁσιομάρτυρος Νικοδήμου τοῦ Βερροιέως, ἀσκήσαντος ἐν τῇ κατὰ τὴν Θεσσαλονίκην Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Φιλοκάλλους καὶ ξίφει τελειωθέντος.

Στίχοι

Λαθὼν βιώσας ψυχοπύκτα τὸ πρώην
Νῦν ἐμφανῶς δέχου ἐκ Χριστοῦ σου τὰ στέφη.
Θάνε φασγάνῳ Νικόδημος δαιμονοπαίκτης.

Καὶ τὸ Ὑπόμνημα τοῦτο

Νικόδημος, οὗτος ὁ τρισόλβιος Πατήρ, πατρίδα μὲν ἐπίγειον ἔσχε τὴν κατὰ Μακεδονίαν περιφανεστάτην Βέρροιαν, ἀκμάσας ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου Β΄ τοῦ Παλαιολόγου. Γένους δὲ τυχὼν πλουσίου τε καὶ ἀρχοντικοῦ καὶ παιδείας εὐμοιρήσας οὐ τῆς τυχούσης, πάντα ἀποταξάμενος δι' ἀγάπην Χριστοῦ, ἐκάρη μοναχός. Τόπους πολλοὺς διαμείψας, ὡς φιλήσας ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν ἀρετῆς τὸ ἀφιλόδοξόν τε καὶ ἀκενόδοξον καὶ κρύπτειν τὰ ἀσκητικὰ αὐτοῦ παλαίσματα, καταλαμβάνει τὴν κλεινὴν Θεσσαλονίκην. Ἐνταῦθα ὑποτάσσεται εἰς τὴν εὐαγεστάτην Μονὴν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὴν ἐπιλεγομένην τοῦ Φιλοκάλλους, ἔνθα πᾶσαν σπουδὴν ἀρετὴν ἐπιδεικνὺς ἐθαυμάζετο παρὰ τῶν συμμοναστῶν. Φεύγων δὲ τὸν ἐκ τῆς κενοδοξίας ψυχοφθόρον ἔπαινον, προσεποιεῖτο πλαστὴν μωρίαν καὶ συνδιατρίβων πόρναις γυναιξί, κατέπειθε ταύτας, ὡς ὁ παλαιὸς ὅσιος Βιτάλιος, ἀπέχειν τῆς μυσαρᾶς ἐργασίας τῆς ἁμαρτίας καὶ διὰ τῆς μετανοίας ἀκολουθεῖν τὴν ὁδὸν τοῦ ἁγιασμοῦ. Τὴν τοιαύτην διαγωγὴν μὴ κατανοοῦντες οἱ συμμονασταὶ αὐτοῦ κατέπλυνον τοῦτον σκώμμασι καὶ ὕβρεσι πολλαῖς. Φιλόπορνοι δὲ καὶ συμπεπλεγμένοι ταῖς ἡδοναῖς τῆς σαρκὸς ἄνδρες, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀνδράποδα, μαχαίρᾳ τὸν Ὅσιον κατέσφαξαν, οἰόμενοι τοῦτον ὁμοιοπράττην καὶ ἀντίζηλον αὐτῶν. Ἀτίμου ταφῆς δὲ τυχὼν ὡς ἐκ τούτου ὁ τρισόλβιος Νικόδημος, μετὰ καιρὸν ἐδοξάσθη παρὰ Θεοῦ τῇ ἐκβλύσει ἀπὸ τοῦ τάφου ἀκενώτου μύρου, διὸ καὶ ἀνακομισθέντος μετὰ πολλῆς τῆς

ἐκκλησιαστικῆς εὐδοξίας καὶ παρατάξεως τοῦ τιμίου σκήνους αὐτοῦ, μετηνέχθη εἰς τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ μετάνοιαν, ἔνθα ἰατρεῖον ἐδείχθη πολλοῖς ψυχῶν τε καὶ σωμάτων. Τὰ κατὰ τὸν ὅσιον τοῦτον ἄνδρα ὑπομνηματίσας λόγῳ κομψῷ ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοκάλλους καὶ εἶτα Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Φιλόθεος ὁ Κόκκινος παρέδωκε εἰς μνημόσυνον αἰώνιον. Πλὴν ὅμως διὰ τὰς ἱστορικὰς περιστάσεις ὅ τε τάφος καὶ ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου σὺν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ ἐκαλύφθησαν τῇ λήθῃ. Θείᾳ δὲ νεύσει ὁ νῦν οἰακοστρόφος τῆς τῶν Βερροιέων Ἐκκλησίας Σεβ. κ. Παῦλος, ἐπανεσυστήσατο καὶ αὖθις τὴν τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος πανήγυριν.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν

Πορευόμενος, ὁδοὺς τὰς τοῦ Κυρίου σου, ἐν κρυφιότητι, γυναίοις ἁμαρτωλοῖς, ὡς ἄλλος ἁγνότατος καὶ καθαρὸς Ἰωσήφ, Σῖτον ἄφθαρτον, καὶ ἀληθῆ διένειμες, Ἰησοῦν τὸν ζωοδότην.

Φιλάνθρωπος, ἀριστερά σου Ὅσιε, οὐκ ἐπεγίνωσκε, τῆς δεξιᾶς ἀρετήν, ποθοῦντος ἐργάζεσθαι τὰς τοῦ Θεοῦ, Ὅς ἠξίωσε, μαρτυρικῆς Νικόδημε, τελειώσεώς σε ξίφει.

Συμπεπόρευσαι, ἐργάταις ταπεινώσεως, κριτὴς ἀμείλικτος, κατὰ σαὐτοῦ γεγονώς, διὸ καὶ ἀπήτησας ταφῆναι Ὅσιε, ὥς περ ἔκτρωμα, μακρὰν τῆς μετανοίας σου, ὁ δοξάσας εἶτα ταύτην.

Θεοτοκίον

Ξένον ἄκουσμα, Παρθένε Παμμακάριστε! ὅσοι πελάζουσι, Θεῷ διὰ τῆς κρυπτῆς. ἀσκήσεως ἔχουσιν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, μακρὰν ἵστασθαι, Αὐτοῦ καὶ πόνους τίθενται, πρὸς τοὺς πρώτους αὐτῶν πόνους.

Ἄλλος. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός.

Ἐπιστομίζεις αὐχοῦντος τὸ θράσος, καὶ συνετίζεις αὐτοῦ ἀλογίαν, ὦ κραταιότατε πάτερ Νικόδημε.

Λευχειμονῶν παρθενίας χιτῶνι, ὡς ἐν παστάδι νυμφικῶς ἐπαγάλλῃ, ὁσίων κλέος πάτερ Νικόδημε.

Η Φιλοθέου γραφὴ ἀπεκάλυψε, νῦν θησαυρὸν τοῦ σοῦ βίου παλαίσματα, θεοφιλίας ὑποτύπωσιν, πάτερ Νικόδημε.

Θεοτοκίον

Ἀγαλλομένῳ ποδὶ Θεονύμφευτε, χορεύω χαίρων καὶ εὐφραινόμενος, ὡς δοῦλος σὸς ἔχων πρεσβείαν σου ἄμαχον.

Καταβασία. Οἱ παῖδες εὐσεβείᾳ.

Ὠδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς

Ἔτυχες τῆς ἄνω κληρουχίας, Νικόδημε ξίφει ὡς ὁ δίκαιος, Ἄβελ καὶ ὡς ἄτιμος, ἔξω ἐναπέρριψαι, τῆς σῆς Μονῆς τρισόλβιε, φθόνῳ τοῦ ὄφεως, ὁ Κύριος, ἐτίμησεν ὅμως, εὐωδίᾳ θείᾳ καὶ μύρων σε ἐκπνεύσει.

Νίκη κατὰ φύσεως ἐφάνης, καὶ νόμων φθορᾶς εἰς πεῖσμα δαίμονος, μείνας Πάτερ ἔνσωμος, σῶος καὶ μυρίπνοος, πηγάζων ρεῖθρα ἄφθονα θαυμάτων ἅπασι, τοῖς πίστει τε καὶ πόθῳ τιμῶσι, τὸ σεπτόν σου σκῆνος, εἰς δόξαν Θεοῦ ζῶντος.

Ὅσα τῇ κοιμήσει ἑκουσίως, οὐκ εἴληφας Πάτερ ἀκενόδοξε, νῦν Χριστὸς παρέσχε σοι, θεῖον ὡς ἀντίδωρον, κελεύσει ἀρχιποίμενος, Θεσσαλονίκης κλεινῆς, χερσὶν ἀγαλλομέναις σὸν σκῆνος, ἐνεγκόντος ἔνθα, ἐνέπαιξας τὸν ὄφιν.

Θεοτοκίον

Νέος οὗτος Κόρη μυροβλύτης, Παρθένε Νικόδημος δεδώρηται, θεία τις βεβαίωσις, ὅτι ὅσοι ἄφθορον, ναὸν αὐτῶν τοῦ σώματος. ἐξαγιάζουσι, μεθέξουσι, τοῦ Μύρου τοῦ θείου, τοῦ Χριστοῦ Κυρία, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ὑπομείνας σύ, σκώμματα καὶ ὀνείδη, καὶ λοιδορίας καὶ γέγονας, ἀληθῶς ἔσοπτρον καθαρὸν κατὰ Παῦλον, ὅθεν ἐν σοὶ χαίρει ἡ Ἐκκλησία πᾶσα.

Χαῖρε εὐωδέστατε καὶ εὐανθέστατε κῆπε, παντοίας ἀρετῆς σύγκρασις, ὁσίων καύχημα, πλήρωμα γὰρ πάσης ἀγάπης πρὸς τὸν πέλας, Πνεύματός τε θείου Νικόδημε δοχεῖον.

Ὡς περιστερὰ καθαρωτάτη Πάτερ, ἀκέραιος ἔμεινας οὐ μὴν καὶ φρόνιμος, ἀλλ᾽ ὁ πονηρὸς μὴ φέρων σου τὸ κάλλος, πονηρᾷ σφαγῇ σε, ἐπτέρνισε προσκαίρως.

Θεοτοκίον

Νεῦσον πρὸς ἡμᾶς, Παρθενομῆτορ Κόρη, παθῶν τὴν σκοτόμαιναν αὐγαῖς σου λύουσα, ἵνα βοῶμεν ἀκαταπαύστοις ὕμνοις, καὶ ὑπερυψῶμεν τὸν ἄχραντόν σου Τόκον.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Ὠδὴ θ΄. Ἅπας γηγενής.

Θρόνον ἐπὶ γῆς, Νικόδημε ἔσχηκας, πάνυ λαμπρὸν ὁ πτωχός, Βασιλεὺς ἀοίδιμος, πολλῷ χρυσίῳ ναὸν ἐδείματο, καὶ ἐν αὐτῷ κατέθετο, τὸ θεῖον σκῆνος σου, ἔνθα Πάτερ, πηγή τις ἀκένωτος καὶ θαυμάτων κρουνὸς ἀναδέδεικται.

Ὕοις ὀχετούς, χαρίτων Νικόδημε ταῖς ἱκεσίαις σου, ὥσπερ τὸν παράλυτον, ἐγείρας Πάτερ, οὕτω με στήριξον, καὶ τὸν ἐκμυκτηρίσαντα σὴν ἁγιότητα, συγχωρήσας καὶ τὴν ἱερόσυλον, συγχωρήσαις κἀμὲ τῇ πρεσβείᾳ σου.

Μένω ἐλλιπής! ὡς ψάμμος θαλάσσιος τὰ κατορθώματα, καὶ τῶν θαυμασίων σου, δυσεξαρίθμητα τὰ τεράστια, ὡς γὰρ ψηφῖδας εἴληφα, τινὰ τοῦ βίου σου, καὶ τολμήσας, τοῦτο σοι προσέρραψα, ἀκαλλώπιστον Πάτερ ὑμνῴδημα.

Θεοτοκίον

Ἄνασσα Ἁγνή, συμπρέσβεις παράλαβε τὸν σὸν Νικόδημον, καὶ τὴν ἀπειράριθμον, πληθὺν Ἁγίων τε καὶ Δυνάμεων, ἀγγελικῶν τὰ τάγματα καὶ μίαν στήσαντες, ἱκεσίαν ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ἵνα λάβωμεν ἄμετρον ἔλεος.

Ἄλλος. Ἠσαΐα χόρευε.

Πάτερ πανσεβάσμιε, τὴν σὴν μνήμην ἄγει ἐν χαρᾷ, ὁ δῆμος ὁ ἐκλεκτός καὶ πανευσεβής, τῆς σῆς ἀξιάγαστε, γεννησάσης καὶ συνεκβοᾷ, νίκησον Ὅσιε, πονηρῶν τὰ μηχανεύματα.

Ρήγματα κατέκρυψαν, τὸ σὸν σῶμα τὸ ἀθλητικόν, Μονῆς σου μακαριστὲ οἱ συμφοιτηταί, σαλός γὰρ νενόμισαι, καὶ ὡς πόρνος καὶ πανασελγής, ἀλλὰ ὁ Κύριος, σὲ Νικόδημε ἐδόξασε.

Φόρον πολυχρόνιον, ἀποτίει νῦν ἡ σὴ πατρίς, Νικόδημε θαυμαστέ, καὶ σὴν ἑορτήν, ἐν ὕμνοις γεραίρουσα, θεοφρόνως σοὶ ἀναβοᾷ, λύτρωσαι θλίψεων, τοὺς τιμῶντας σε πανόσιε.

Θεοτοκίον

Σὲ νῦν λιτανεύοντες, Θεημῆτορ Κόρη Μαριάμ. κραυγάζομεν ἐκ ψυχῆς, δέχου παρ' ἡμῶν, ἐφύμνιον ἄμουσον, τῆς καρδίας φαῖνον τὰς οὐλάς, ἃς σὺ ἐπούλωσον, καὶ καταύγασον τῷ τόκῳ σου.

Καταβασία. Μυστήριον ξένον.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β΄. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Νικόδημε τρισόλβιε, ἀρετῆς θεῖος οἶκος, καὶ οὐρανὸς πολύαστρος, ὤφθης ἀγάπης ἄχρι, ἠλόγησας τῶν προσκαίρων, καὶ Χριστὸν μόνον ἦρας, ἔμφρων μωρὸς γενόμενος, ἵνα πάγας τοῦ πλάνου διαφυγών, φθάσῃς εἰς κατάπαυσιν Βασιλείας, δι' ἣν σοφῶς ἐνήθλησας, συνειδήσει καὶ ξίφει.

Ἕτερον. Ἦχος γ΄. Ὁ οὐρανὸς τοῖς ἄστροις.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου Πάτερ, ἡ Βέρροια ἐγκαυχᾶται, καὶ μυριπνόοις σου ῥείθροις, ἀρδευομένη βοᾷ σοι, Θεσσαλονίκη μὴ παύσῃ, ὑπὲρ σῶν δούλων πρεσβεύειν.

Θεοτοκίον. Τῆς ἑορτῆς

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἣν πάλαι προκατήγγειλε, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος, στάμνον καὶ ῥάβδον καὶ πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, Μαρίαν τὴν Θεόπαιδα, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν· σήμερον γὰρ εἰσάγεται, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἀνατραφῆναι Κυρίῳ.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἱστῶμεν στίχ. δ΄. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὢ! τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὢ! τοῦ παραδόξου θαύματος! πόθῳ Χριστοῦ κοσμικούς, λογισμοὺς σβέσας Ὅσιε, Βέρροιαν κατέλιπες, καὶ σαρκὸς ἅπαν φρόνημα, ἐν γνώσει πάσῃ, σταυρὸν ἐπ' ὤμων σου, ἄρας προθύμως ὡς Παῦλος ἔλεγες· κόσμῳ ἐσταύρωμαι, καὶ Χριστῷ συντάσσομαι διὰ πλαστῆς, ἀγωγῆς τὸν δόλιον, ἐχθρὸν συντρῖψαι παθῶν.

Ὢ! τοῦ παραδόξου θαύματος! τῇ ταπεινώσει Χριστοῦ, ὁ θεόφρων Νικόδημος, πάντας ὑπερήλασεν, ὑπὸ κάτω γενόμενος, κτίσεως πάσης, διὰ σαλότητος, σκυλμοῖς καὶ ὕβρει καταπλυνόμενος, καύσει καρδίας τε, πλήθη πρὸς μετάνοιαν ἁμαρτωλῶν, ἤγαγεν ὁ ἔνδοξος, εἰς πεῖσμα δαίμονος.

Ὢ! τοῦ παραδόξου θαύματος! ἵνα ὀφθῇς πληρωτής, τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου σου, ὅτι πάντες γνώσονται, μαθητῶν γνησιότητα, ἐὰν ἀγάπην πλουσίαν ἔξωσιν, ὑπὲρ ἧς σάρκα, κἀγὼ προσείληφα, πλαστήν σαλότητα, ἐπελέξω ἔνδοξε ὡς ὅπλον σόν, δι᾿ ἧς τὸν ἀντίδικον, κατεξωλόθρευσας.

Ὢ! τοῦ παραδόξου θαύματος! σὺ μὲν Θεῷ αἷμα δούς, ἀντιδώρως ἐκέρδησας, ἀφθαρσίαν σκήνους σου, εὐωδίας τε χεύματα, προσέτι χάριν ποιεῖν θαυμάσια, παρέχειν Μύρου τοῦ ὄντως εὕρεσιν, ὅπερ τρισόλβιε, ἐνοικεῖν ἱκέτευε διαπαντός, τοῖς τιμῶσι μνήμην σου, θεῖε Νικόδημε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῷ νοητῷ ὄρει τῆς ἀπαθείας προσπελάσας πάνυ θαυμαστῶς, ὦ θεοφόρε Νικόδημε, ὅπως τηρήσῃς τὸν πλοῦτον τῶν ἀρετῶν σου ἄσυλον, τὴν ταπείνωσιν περιεζώσω. Καὶ μόνῳ εὐαρεστεῖν τῷ τὰ πάντα ἐτάζοντι, ψυχὰς μεμελανωμένας ἐξήγαγες τῆς νοητῆς Αἰγύπτου ὡς ἄλλος Μωϋσῆς. Πληρώσας δὲ πάντα τὸν Νόμον ἐν τῷ ἀγαπῆσαι τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν, ξιφοτμηθεὶς ἔφθασας. Ὧπερ ἐρῶν ἐπόθεις καὶ ὑπὲρ Οὗ ἐμπόνως ἐπόνεις. Αὐτῷ νῦν παριστάμενος μυροχεῦμον Ὅσιε, μέμνησο τῶν τιμώντων τὴν μνήμην καὶ τὰ μεγαλεῖα σου.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.
Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ἀπόστολον ζήτει τὸν τῆς α΄ Νοεμβρίου. Εὐαγγέλιον δὲ τὸ τῆς ιζ΄ Ἰανουαρίου, ἐν τῷ Μηνολογίῳ. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον.

Μεγαλυνάρια.

Τῆς Βερροίας ἄνθος θεοειδές, καὶ τῆς Φιλοκάλλους, ἐγκαλλώπισμα τὸ τερπνόν, Νικόδημον μέγαν, φιλανθρωπίας οἶκον, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις, πάντες φιλέορτοι.

Τὸν τῆς σωφροσύνης μέγαν πυρσόν, θείας τε ἀγάπης, ἀκριβέστατον πληρωτὴν καὶ φιλανθρωπίας, ἐργάτην Θεοφόρον, Νικόδημον ἐκ πόθου, ἐγκωμιάσωμεν.

Στίχοι

Μνήσθητι Ἀρχιποίμενος πόλεως ἐνεγκούσης
Παύλου ἐν ὥρᾳ, Ὅσιε, κρίσεως τῆς μελλούσης.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

εἰς τὸν Ὅσιον καὶ Θεοφόρον πατέρα ἡμῶν

ΝΙΚΟΔΗΜΟΝ

τὸν Βερροιαῖον,
τὸν σαλὸν καὶ Μυροβλύτην ἀναδειχθέντα.

Μετὰ τὸ Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀναγινώσκεται ὁ ΡΜΒ´ (142) ψαλμὸς ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου.

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.
Καὶ εὐθύς· ἦχος δ´ Θεὸς Κύριος (τετράκις).

Εἶτα δέ· τὰ παρόντα τροπάρια·
ἦχος δ´ Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ Νικοδήμου τὴν εἰκόνα προθύμως
περικυκλοῦντες Βερροιέων ὁ δῆμος,
κατασπαζόμεθα αὐτὴν καὶ προσαιτούμεθα·
Πάτερ θεοδόξαστε, ὡς Μυροβλύτης παράσχου,
μύρα τῶν ἰάσεων καὶ παθῶν τρικυμίας
τοὺς προσιόντας πόθῳ νῦν, σοφέ,
πάτερ θεόφρον, ἀπάλλαξον τάχιον.

Δόξα, ὁ αὐτὸς

Ἀναλαβών, πάτερ σοφὲ διὰ βίου,
σαλοῦ ἀγῶνα, νουνεχῶς ἐναθλήσας,
στέφος τριπλοῦν παρέλαβες, παρὰ Χριστοῦ
ὥσπερ μάρτυς, καὶ ὁσίων καύχημα
καὶ Μυροβλύτης ἐδείχθης.
Διὸ καὶ χάριν ἔχεις πρὸς Χριστὸν
τοῦ ἰατρεύειν νοσήματα δούλων σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτὸς

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε.

Εἶτα ὁ Ψαλμὸς Ν΄ (50)

Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ὁ κανὼν εἰς ἦχον πλ. δ΄, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Πλέκω Νικοδήμῳ ᾠδὰς ἱκεσίας θεοσδέκτους Π.ρ.φ.ς (πορφύριος)

Ὠδὴ α΄. Ὁ Εἱρμὸς

Υ«Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν».

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Παθῶν μου αἰτοῦμαι ἀπαλλαγήν, προσπίπτων δεόντως τῇ εἰκόνι σου τῇ σεπτῇ, Νικόδημε πάτερ Μυροβλῦτα, ὁσιομάρτυς μεγαλόδωρε.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Λῦσον τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς, ἃς μακροχρονίως πλέκω μάκαρ ἀναισθητῶν, τῇ ζάλῃ τοῦ βίου προσπαλαίων, ὁσιομάρτυς θεόφρον Νικόδημε.

Δόξα Πατρί.

Ἔλεος καὶ χάριν ὡς δωρεάν, κατάπεμψον, πάτερ, τοῖς τιμῶσι σὴν ἑορτήν· παράσχου δὲ ἄφθονον τοῖς πᾶσι τὴν ἰατρείαν παθῶν, θεοδόξαστε.

Θεοτοκίον. Καὶ νῦν

Κυρία Παρθένε υἱοπρεπῶς, σοὶ κράζω ἐκ βάθους τῆς καρδίας μου τὰς οὐλάς, ἰάτρευσον, Κόρη, τὸν Σωτῆρα ἀποτεκοῦσα τοῦ κόσμου τὴν λύτρωσιν.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ εἱρμὸς

Ο »ὐρανίας Ἁψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ σὺ με στερέωσον ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ

Ὦ τρισόλβιε πάτερ, τῶν μελῶν μου τὴν πάρεσιν σύσφιγξον, καὶ τὰς ψυχικάς μου μοτώσεις πάτερ εὐρύθμισμον, ἵνα δοξάζω σε ὡς ἄμισθόν μου προστάτην, ἰατρὸν θεόσδοτον καὶ χαριτόβρυτον.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ

Νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἀναλαβὼν ὅσιε, τὸν γλυκὺν ἐπ᾽ ὤμων Κυρίου σταυρὸν τρισόλβιε, παῦσον τὸν τάραχον τῶν λογισμῶν μου καὶ ζάλην ἁμαρτίας πάνσοφε πάτερ εἰρήνευσον.

Δόξα Πατρί

Ἰδοὺ πάτερ προσπίπτων γονυκλιτῶς κράζω σοι, πρόφθασον θερμῇ σου δεήσει πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον, καὶ ἀνακούφισον τὴν τεθλιμμένην καρδίαν, τοῦ σοῦ δούλου, Ὅσιε ἵνα δοξάζωσε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυριώνυμε Κόρη, καταφυγὴ ἄμισθος, κόπασον τὸν τάραχον Μῆτερ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν καὶ ἐλευθέρωσον ἐξ ἐπηρείας δαιμόνων, τοὺς σοὶ καταφεύγοντας, μόνη Κυρία μου.

Διάσωσον ἀπὸ βασάνων τοὺς δούλους σου, θεοφόρε, ὅτι ἔχεις πρὸς τὸν Χριστὸν παρρησίαν ὡς γνήσιος, φίλος αὐτοῦ καὶ θερμὸς ἡμῶν προστάτης.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμήν, τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς μνημονεύει. Καὶ εὐθύς· Τὸ κάθισμα.
Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Πρεσβείαν τὴν σὴν καὶ τεῖχος τὰς δεήσεις σου, κατέχοντες νῦν, Νικόδημε θεόσοφε, ἐκτενῶς προσπίπτομεν, Θεοφόρε τάχυνον, καὶ ἐκ παντοίων λύτρωσαι ἡμᾶς, παθῶν καὶ σωμάτων, ἰατρείαν πάτερ δώρησαι.

Ὠδὴ δ΄ ὁ Εἱρμός

Εἰσακήκοα, Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον· κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Ὅπως πάλαι συνέσφιγξας μέλη Γεωργίου Νικόδημε, οὕτω ρύθμισον τρισόλβιε πάτερ τῆς σαρκός μου τὰ κινήματα.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ.

Δῆμον ὤλεσας ἄριστε, πονηρῶν δαιμόνων διὰ τοῦ πάθους σου. Τὴν ψυχήν μου δὲ ἀπάλλαξον, πονηρῶν κινήσεων, Νικόδημε.

Δόξα.

Ἡμῖν δώρησαι πάντιμε, τοῖς σὲ λιτανεύουσι τὰ αἰτήματα, τῇ Τριάδι παριστάμενος καὶ πρεσβεύων ἀξιάγαστε.

Καὶ νῦν...

Μηχανὰς πολεμήτορος, Πάναγνε διάλυσον σπεύδουσα, καὶ κινδύνων ἐλευθέρωσον ἐκτελοῦντας μνήμην τοῦ Ὁσίου σου.

Ὠδὴ ε΄ ὁ Εἱρμός·

Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου, Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ τὴν σὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, Φιλάνθρωπε».

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὢ πῶς γυναικός, τὴν κλοπὴν ὀδόντος ἐκδικῆσαι καὶ τοῦ πάθους αὐτὴν πῶς ἰατρεύεις, ἐπιστραφεῖσαν τῷ σῷ σκήνει θεοφόρε.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Ὢ τῶν ὑπὲρ νοῦν, θαυμασίων σου Νικόδημε, ἀπιστοῦντα πῶς διήλεγξας, τοῦ μαρτυρῆσαι τὴν χάριν σου θεόφρων.

Δόξα·

Δέξαι παρ' ἡμῶν ἱκεσίας τῶν τιμώντων σε καὶ τὴν εἰκόνα προσκυνούντων τὴν σήν, καὶ τὰς αἰτήσεις παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις.

Καὶ νῦν.

Αὔγασον Ἁγνὴ φωτισμῷ σου τὴν καρδίαν μου, ὡς τεκοῦσα τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον καὶ τὴν ψυχήν μου ἱλάρυνον Παρθένε.

Ὠδὴ στ΄ ὁ Εἱρμὸς

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον καὶ αὐτῷ ἀπαγγελλῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν ἡ ψυχή μου ἐπλήσθη καὶ ἡ ζωή μου τῷ ᾅδη προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σωτήριον το σὸν πάθος ὅσιε, ἀνεδείχθη γυναιξὶ πλανωμέναις, ὥσπερ σοφῶς νουθετῶν θεοφόρε, ἐν μετανοίᾳ αὐτὰς καθωδήγησας πρὸς τρίβον θείων ἐντολῶν, καὶ λιμένα γαλήνης τρισόλβιε.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ.

Ἱκέτευε τὸν Σωτῆρα ὅσιε, παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, ὅτι καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσας, καὶ παρ᾽ αὐτοῦ τιμηθεὶς ἀξιόθεε, νῦν κέκτησαι τὴν πρὸς αὐτὸν παρρησίαν καὶ θάρρος φιλόκαλον.

Δόξα Πατρί.

Κατεύνασον τῶν παθῶν τὸν τάραχον καὶ εἰρήνην τοῖς σοῖς δούλοις παράσχου· ὅτι καιροῖς χαλεποῖς νῦν βιοῦμεν καὶ οὐκ ἔστιν ἐλπὶς σωτηρίας· ἀλλὰ σὺ δύνασαι σαφῶς, εἰρηνεῦσαι ψυχὰς ἀγαπώντων σε.

Καὶ νῦν...

Εὐθέτησον τὰς ὁδούς μου Πάναγνε καὶ κατεύθυνον εἰς ὁδὸν σωτηρίας· ὅπως θαρρῶν εἰς τὴν σὴν προστασίαν περαιωθῶ εἰς λιμένα ἀκύμαντον, προβάλλων σὲ ὡς ὁδηγὸν καὶ μεσίτριαν θείαν πρὸς Κύριον.

Ἅγιε, ὁ διὰ βίου νεκρώσας πάσας κινήσεις, φθοροποιοὺς τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πνεύματος, δύνασαι νῦν καὶ ἡμᾶς ἐκ παθῶν ἀπαλλάττειν.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Καὶ πάλιν Δέησις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως.
Καὶ εὐθύς· Κοντάκιον· Ἦχος β΄.

Προστασία κραταιὰ τῆς γεννησάσης σε, μεσιτεία πρὸς Χριστὸν διὰ τοὺς φίλους σου, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν σὴν μνήμην εὐκλεέστατα· ὅθεν πάρεχε ὡς ἀγαθὸς τὴν σὴν βοήθειαν σοφὲ τοῖς πιστῶς νῦν κραυγάζουσι· σπεῦσον ὦ θεοφόρε καὶ τάχυνον σὴν πρεσβείαν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἱκετῶν καὶ τῆς πατρίδος σου Νικόδημε.

Εἶτα Ἀντίφωνον α΄ ἦχος δ΄.
Ἐκ νεότητός μου· καὶ τὰ ἑξῆς.

Προκείμενον· Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ (δὶς)

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ὁ ἱερεύς· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι.

Ὁ λαός· Κύριε ἐλέησον (γ΄).

Ὁ ἱερεύς· Σοφία· ὀρθοί· ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου. Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ λαός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ὁ ἱερεύς· Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον...

Ὁ λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει τὸ Εὐαγγέλιον. (Ματθ. ι΄ στίχ. 32-35-42).

Εἶπεν ὁ Κύριος· πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν κἀγὼ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μάχαιραν. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Ὁ δεχόμενος προφήτην

εἰς ὄνομα προφήτου, μισθὸν προφήτου λήψεται, καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου μισθὸν δικαίου λήψεται. καὶ ὃς ἐὰν ποτίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθόν αὐτοῦ».

Ὁ λαός· Δόξα σοι Κύριε· Δόξα σοι.
Δόξα Πατρί. Ἦχ. β΄.
Ταῖς τοῦ Μυροβλύτου σαλοῦ Χριστὲ πρεσβείαις,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.
Καὶ νῦν. Ὁ αὐτὸς
Ταῖς τῆς Θεοτόκου...
Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τρίπλεκτον πανόσιε ἔχων ὑπέρκαλλον στέφος, σπεῦσον καὶ διάλυσον τὰς πολυπλόκους βασάνους, τῶν πιστῶς ἅγιε νῦν προσπεφευγότων καὶ κυκλούντων τὴν εἰκόνα σου· καὶ τούτοις δώρησαι τῶν πλημμελημάτων τὴν ἄφεσιν, προστάτης αὐτῶν ἄμισθος νῦν ἀναφανεὶς θεοδόξαστε. Καὶ θείαις πρεσβείαις ἱλέωσαι τὸν κτίστην καὶ Θεόν, ἵνα ἡμᾶς αἰωνίας κρίσεως. ἐλεηθῆναι.

Ὁ ἱερεὺς τά: Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κ.τ.ἑ.

Καὶ ἐν συνεχείᾳ αἱ λοιπαὶ ᾠδαὶ τοῦ Κανόνος.
Ὠδὴ ζ΄. Ὁ εἱρμός·

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας καταντήσαντες παῖδες ἐν Βαβυλῶνί ποτε, τῇ πίστει τῆς Τριάδος τὴν φλόγα τῆς καμίνου κατεπάτησαν ψάλλοντες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σωτηρίως ἐν βίῳ, ὥσπερ σὺ θεοφόρε πάτερ ἠθέλησας, ἠλόγησας τοῖς πᾶσι, καὶ πατρίδα χαίρων κατέλιπες, γονεῖς καὶ φίλους καὶ γνωστούς, τῷ Κυρίῳ σαφῶς προσκολλώμενος.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Ἱκεσίαν προσάγει, ἡ πατρίς σου θεόφρον ἥνπερ κατέλιπες, δι' ἔρωτα Κυρίου, ἵνα πάντες αὐτὸν ἀγαπήσωμεν καὶ ἔρωτα θεουργικὸν πρὸς αὐτὸν ἀκλινῶς ἐπιδείξωμεν.

Δόξα Πατρί...

Ἀσκητῶν αἱ χορεῖαι, ἀγαλλώμενοι πάτερ ἐπὶ τῷ βίῳ σου σὲ νῦν περιστοιχοῦντες, καὶ ἐν χώρᾳ τῶν ζώντων χορεύοντες συμφώνως δὲ πρὸς τὸν Θεόν, τὸν τρισάγιον ὕμνον κραυγάζετε.

Καὶ νῦν...

Σὲ Κόρη Θεοτόκε, διὰ βίου μητέρα προβάλλομαι· κατέλιπον γὰρ κόσμον καὶ πρὸς σὲ ὡς ἱκέτης κατέφυγον· διάσωσόν με ἀγαθή, ὡς Κυρία τὸν δοῦλόν σου, δέομαι.

᾿Ωδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι στρατιαὶ τῶν ἀγγέλων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Θεογνωσίας διανύσας τὴν τρίβον, ἐν ὑψίστοις νῦν πάτερ κατοικήσας, δέχου τὰς δεήσεις τῶν σὲ λιτανευόντων.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Εὐρυχωρίαν τῶν οὐρανῶν νῦν πολεύων καὶ ἡμᾶς ἐκεῖθεν ἐποπτεύων πάρεχε παμμάκαρ τῶν νόσων τὰς ἰάσεις.

Δόξα Πατρί.

Ὀφειλομένην σοι τιμὴν Θεοφόρε, ἡ πατρίς σου γηθοσύνως προσάγει, ὅτι ὑπὲρ τέκνων αὐτῆς σὺ ἱκετεύεις.

Καὶ νῦν...

Σωτηριώδης ὑπὲρ τοῦ κόσμου Παρθένε ἀνεδείχθη ἡ σὴ λοχεία ὄντως, ὅτι ἐκ σοῦ Κόρη ἡμῖν Σωτὴρ ἐτέχθη.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός·

Κυρίως Θεοτόκον σὲ ὁμολογοῦμεν οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, Παρθένε ἁγνή· σὺν ἀσωμάτων χορείαις σὲ μεγαλύνοντες».

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Δεινῶς ταραττομένην, παμμάκαρ τὴν ψυχήν μου παθῶν ἰδέαις καὶ σάλῳ τῶν λογισμῶν, εἰρηνικῶς θεοφόρε, ταύτην κυβέρνησον.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Ἐκχέεις εὐωδίας, μύρων σου θεόφρον, καὶ πλημμυροῖς τοὺς πιστῶς σοὶ προστρέχοντας, καὶ θεραπεύεις συμφώνως αὐτῶν τὰ τραύματα.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Κυκλοῦμεν τὴν εἰκόνα, τῆς σῆς μορφῆς καὶ πόθῳ, κατασπαζόμεθα πάντες καὶ δάκρυσι, σὲ ἱκετεύομεν πάτερ Νικόδημε.

Δόξα.

Τριὰς Ὑπεραγία, τὴν μνήμην τοῦ σοῦ φίλου, ὥσπερ ἐσχάτως λαμπρῶς κατεφαίδρυνας, οὕτω τοὺς δούλους σου πάντες σοφῶς κυβέρνησον.

Καὶ νῦν.

Ὁμοίως Θεοτόκε, σῶσον σαῖς πρεσβείαις, τὴν κληρουχίαν σου ταύτης τῆς πόλεως, οὓς συνεκάλεσεν πόθῳ Νικόδημος.

Τὸ Ἄξιον ἐστὶν καὶ τὰ ἑξῆς μεγαλυνάρια.

Ὕψωσον θεόφρον πρὸς τὸν Χριστόν, τὰς ὁσίας σου χεῖρας καὶ ἐκ σάλου τῶν πειρασμῶν, ὡς σαλὸς καὶ σώφρων ἀπάλλαξον σωφρόνως, τοὺς πίστει ἐκτελοῦντας τὴν σὴν πανήγυριν.

Σπεύδωμεν προθύμως πρὸς τὸν ναὸν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς μορφῆς σου υἱοπρεπῶς, πάτερ προσκυνοῦμεν λαμβάνοντες ἰάσεις παθῶν καὶ ἰατρείας νόσων τρισόλβιε.

Πάτερ θεοφόρε, ὑπογραμμὸς τῶν σὲ διωκόντων ἀνεδείχθης θεοπρεπῶς, ὅθεν ἔχεις χάριν πρὸς δρόμον ἐπιστρέφειν, θεοφιλίας πάτερ τοὺς ἁμαρτάνοντας.

Ῥήματα παμμάκαρ ὑπερφυῆ προσφέρων ταῖς πόρναις ταύτας ἔστρεψας εἰς ὁδοὺς θείας μετανοίας καὶ ἀναμαρτησίας ὅθεν καὶ ἀνεδείχθης νέος Βιττάλιος.

Φώτισον τρισόλβιε τὰς ὁδούς, τῆς σῆς νεολαίας, ἵνα οὗτος θεοφιλῶς, φεύγουσι τὰ πάθη τιμῶντες τὴν ἁγνείαν, μιμούμενοί σου μάκαρ τὴν καθαρότητα.

Σῶσον ἡμᾶς πάντας θαυματουργέ, σὺν τῷ Ἀντωνίῳ καὶ τοῖς ἄλλοις συμπρεσβευταῖς, ὅσοι ἐκ τῆς ποίμνης ταύτης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου νῦν κατοικεῖτε εἰς τὸν Παράδεισον.

Ἐνταῦθα, ἐὰν θέλωμεν, προσθέτομεν τὸ Μεγαλυνάριον τοῦ ναοῦ, ἔνθα τελεῖται ἡ παράκλησις.
Καὶ εἶτα:

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ ἀναγνώστης· Τὸ τρισάγιον.
Ὁ ἱερεύς· Ὅτι σοῦ ἐστίν...
Καὶ τὰ τροπάρια. Ἦχος πλ. β΄.

Ελέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἱκεσίαν ὡς Δεσπότῃ, οἱ ἁμαρτωλοί· προσφέρομεν ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν· μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαός σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν· ρυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων. Σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ Ἱερεὺς τὰ· ἐλέησον ἡμᾶς.
Μικρὰ ἀπόλυσις καὶ τὰ ἑξῆς:
Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε μετὰ πόθου καὶ χαρᾶς, πάντες τὸν σεπτὸν χαρακτῆρα τοῦ Μυροβλύτου πιστοί, εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν, τὴν χάριν πλουτοῦντες, ἣν ὡς φίλος γνήσιος τοῦ Ἰησοῦ προσλαβών, διανέμει τοῖς χρήζουσι. Ἰᾶται τὰς νόσους ἐκ τῶν πασχόντων δεινῶς, καὶ ἐν μετανοίᾳ κελεύει, ἅπαντα τὸν βίον σωφρόνως, ἵνα οἱ φιλόσιοι διέλθωμεν.

Ὅπως ἐκ τοῦ τάφου σου σοφέ, μῦρα πανευώδη θεόφρον, πάτερ ἀπέρρευσαν οὕτω καταμύρισον τῶν προσιόντων ψυχάς, καὶ κυκλούντων ἐν ᾄσμασι σὴν θείαν εἰκόνα, πάτερ ἀξιάγαστε, θεῖε Νικόδημε· σπεῦσον ἐν ταχείᾳ δεήσει, τῇ πρὸς Δεσπότην σου πάτερ καὶ τῶν δεομένων σου ἐπάκουσον.

Ἦχ. πλ. δ΄.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦχος β΄.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἐὰν δὲ ἐπιθυμῇ ὁ προεστώς, λέγονται καὶ τὰ ἑξῆς, κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους τοῦ Ἄθωνος.

Ἐκ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Ἦχος α΄.

Τῇ πρεσβείᾳ, Κύριε, πάντων τῶν ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Ὁ δὲ προεστὼς ἐπιλέγει τὸ

Δι᾽ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν
Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς
Ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ ὁ λαός· Ἀμήν.

Αἰτὰς Νικόδημε Πορφύριος μονώτης
προσάγει ἀνθ᾽ ὧν περ σωτηρίας αἰτεῖται.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ τοῦ Ὁσίου Σίμωνος Νέᾳ Βηθλεὲμ
τῇ 30ῇ Ὀκτωβρίου μηνὸς
ἐν ἔτει σωτηρίῳ ͵αϡπθ΄ - 1989 -
Μοναχὸς Πορφύριος Σιμωνοπετρίτης.

***

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

ΗΤΟΙ
24 οἶκοι κατ' ἀλφάβητον
εἰς τὸν Ὁσιομάρτυρα

ΝΙΚΟΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ
τὸν ἐκ Βερροίας

Κοντάκιον
Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ:

Τὸν μυροχεύμονα Νικόδημον τιμήσωμεν
νῦν συγκροτοῦντες ἑορτὴν αὐτῷ ἁρμόδιον
καὶ βοήσωμεν χορεύοντες γηθοσύνως.
Ὅσιος μάρτυς καὶ σαλός, πάτερ, ἐπέφανες
καὶ πλουσίας ἀντιδόσεις ἀπετρύγησας. Ὅθεν κράζομεν·

Χαῖρε, πάτερ, τριστέφανε.

Ἄγγελος ἐκλεπτύνας τῆς σαρκὸς τὸν χιτῶνα ἐδείχθης, ὦ Νικόδημε πάτερ (ἐκ γ΄) τὴν ψυχὴν δὲ ὡραΐσας ἀρεταῖς, τοὺς ἱδρῶτας συνεκέρασας τοῖς δάκρυσι, καὶ αἵμασι ταῦτα ἀναμίξας, εὐωδίαν τρισύνθετον ἐξέπνευσας ὅθεν καὶ στέφει τριπλέκτῳ κατέστεψαι διὸ ἀκούεις·

Χαῖρε φωταυγὲς στερέωμα ἐκ παντοίων ἀρετῶν,
χαῖρε διαυγὲς ἐκτύπωμα, ἔσοπτρον θεουργικόν.
Χαῖρε ἀστὴρ προσευχῆς ἑωσφόρε,
χαῖρε λουτὴρ ἀσθενῶν θεοφόρε.
Χαῖρε ὁ ἀγρυπνίᾳ καταυγάζων τὰ σκότη
χαῖρε ὁ τῇ νηστείᾳ ἐκνερώσας τὰ πάθη.
Χαῖρε καύχημα καὶ σέβασμα δύο πόλεων τρανόν,
χαῖρε κλέος καὶ προπύργιον τῶν πιστῶν χριστιανῶν.
Χαῖρε τῶν Βερροιέων ἀρετῆς ὁ κοσμήτης,
χαῖρε Θεσσαλονίκης ὁ τρίτος μυροβλύτης.
Χαῖρε θεοσεβείᾳ καταπλήξας τὸν δαίμονα
χαῖρε τῶν φιλοκάλους σὲ τιμῶμεν ἀκραίμονα.

Χαῖρε πάτερ Τριστέφανε.

Βέρροια ἡ πατρίς σου τὸν σὸν βίον μαθοῦσα, ὃν ὁ θεῖος συνέθετο πατριάρχης, ἀσμένως σοὶ προσέδραμε, τὴν μνήμην σου χαρμοσύνως τελέσαι καὶ χορὸν συστησαμένη φαιδρόν, ἐξάρχοντά σε καλεῖ, βοῶν.

Ἀλληλούϊα.

Γάννυται Δημητρίου ἡ πατρὶς θεοφόρε ὅτι ἐκεῖσε διέλαμψας, σεμνότητι βίου καὶ βλέμματος ἅπερ θεοσόφως ἐκάθηρας, εἰ καὶ σὺν ἀσώτοις συνέτρεχες, πάγκαλλε, Ὅθεν κἀκείνη σὺν ἡμῖν σκιρτῶσα μέλπει·

Χαῖρε νέε μυροβλῦτα καὶ ἐκείνου μαθητά,
χαῖρε πάτερ, παλαισμάτων καὶ πληγῶν ἐκμιμητά.
Χαῖρε ὁ ἀράμενος τοῦ Κυρίου τὸν Σταυρόν,
χαῖρε κῆδος ἀπωσάμενος καὶ αὐτῷ ἀκολουθῶν.
Χαῖρε ὁ μυροβλύσας καὶ τὴν πόλιν μυρίσας,
χαῖρε ὁ συγκεράσας ἀρετὰς καὶ ἱδρῶτας.
Χαῖρε ὅλον τὸ αἷμα τῇ σφαγῇ ὁ ἐκχύσας,
χαῖρε τὸ πνεῦμα τῷ Σταυρῷ προσηλώσας.
Χαῖρε ἄγνωστον θησαύρισμα κεκρυμμένον ἐν τῇ γῇ,
χαῖρε πάτερ θεοδόξαστε εὐωδίας προχοῇ.

Χαῖρε ὁ ἱλαρύνας συμμοναστῶν τοὺς τρόπους,
χαῖρε ὁ ἁγιάζων μονοτρόπων τὰ ἤθη,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Διαφορώτατον γένος σὲ τὸν φέριστον φέρει,ὅστις ὕβρεις ὡς θεϊκὸν μάκτρον ἀπερρόφησας, ὀνειδισμοὺς καὶ χλευασμοὺς ὑποφέρων καὶ ἔξαλλος γενόμενος ἐκμιμούμενος τὸ πάθος τοῦ Κυρίου σου, ὄξος ἀντὶ οἴνου ποτιζόμενος, ὡς μεθύων κράζεις.

Ἀλληλούϊα.

Ἔλαχέν σοι ὁ κλῆρος περιελθεῖν δήμους καὶ πόλεις, καταλιπὼν τὴν ἐνεγκαμένην κατὰ τὴν ἐντολήν· ἀλλ' αὕτη νῦν, ὅσιε καὶ ἅπαν τὸ συγγενές σου ἐξ αἵματος, πνεύματος ἁγίου ἐν τῇ σῇ μνήμῃ πληρούμενον, βοᾷ σοι ταῦτα·

Χαῖρε καρπὲ γλυκύτατε μέλιτος,
χαῖρε κρουνὲ εὐώδης τῆς χάριτος.
Χαῖρε σῆς πατρίδος ἡ δόξα ἡ ἄληστος,
χαῖρε σῆς ὁλκάδος ὁ γόνος ὁ ἄριστος.
Χαῖρε ὅτι ἐξεδήμησας γένους, δόξης, τῶν φθαρτῶν
χαῖρε ὅτι νῦν ἀπέλαβες ἐκ τῆς πόλεως τιμῶν.
Χαῖρε κράζομεν, ἐκτύπωμα προσκυνοῦντες σῆς μορφῆς,
χαῖρε πάτερ θεοτίμητον τῶν ἀγγέλων τῆς τρυφῆς.
Χαῖρε πετεινὸν μετοικίσαν πρὸς Κύριον,
χαῖρε καλιὰ πηξαμένη δι' ἔλεον.
Χαῖρε ὕμνους ὁ δεχόμενος ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραάμ,
χαῖρε πάτερ πλουσιόδωρε ὡς ὁ πάλαι Σιλωάμ,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Ζητήσας εὗρες παμμάκαρ τῶν σῶν πόνων μισθώσεις, ὅτι πάντα δαπανήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, τῷ μονήρῃ ἑαυτὸν προσήλωσας βίῳ, ὅθεν Νικόδημε, ἔρωτος τοῦ μόνου ἐφετοῦ πληρούμενος Νυμφίου σου, ἐξ ἄρθρων καρδίας κράζεις

Ἀλληλούϊα

Ἤνεγκας πᾶσαν θλῖψιν, καρτερῶς θεοφόρε, τῶν γε ἁμαρτανόντων ἐκλύτως ἀλλὰ καὶ τῶν συμφοιτητῶν σου, τῶν ἀδαῶς σε κρινόντων κατ' ὄψιν, πάτερ, ἀλλ' ἐξ οὐρανοῦ ἦλθεν ἡ τῆς σῆς δόξης φανέρωσις. Ὅθεν ἐκ τούτου σοὶ βοῶμεν.

Χαῖρε τρισόλβιε, πάτερ, ὁ καὶ μύρων πλουτήσας,
χαῖρε πανάριστον σκεῦος τοῦ Χριστοῦ χρηματίσας.
Χαῖρε ὁ τοὺς ἀγῶνας τοῖς αἵμασι κεράσας,
χαῖρε ὁ τῶν ἐχθρῶν τὰς βολὰς ἐκνευρίσας.
Χαῖρε, τρίπλοκον, στέφος ἐν τῇ κάρᾳ σου φέρων,
χαῖρε τρίφωτον δόξαν σὺν Τριάδι κατέχων.
Χαῖρε κρίνων καὶ ἴων καὶ τῶν ῥόδων τὸ κάλλος,
χαῖρε αἷμα καὶ δάκρυ καὶ ἱδρῶτα συγχέων.
Χαῖρε πάντων ὁσίων ἀκροθίνιον βίου,
χαῖρε πάντων μαρτύρων συνῳδὲ καὶ συμπύκτα.
Χαῖρε φοῖνιξ ὑψικάρηνε ἀναβαίνων οὐρανόν,
χαῖρε κέδρε εὐωδέστατε, τέμενος τῶν ἀρετῶν,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Θανῆς σου ἀκριβῶς μὴ εἰδότες τὸν χρόνον, διακελευόμεθα σήμερον, προτροπῇ ἀρχιθύτου, τὴν σὴν μνήμην ἐτησίοις ἐγκωμίοις γεραίρειν, καὶ κατέχοντες ἐν μέσῳ σῆς μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα περιχαρῶς σὲ πνευματικῶς ἐναγκαλιζόμεθα, συμβοῶντες.

Ἀλληλούϊα.

Ἴδε, ὦ συμπολῖτα, ἐκ μονῶν αἰωνίων, τὸ σύστημα τῶν σοὶ προσφοιτώντων, καὶ κατ' ἀξίαν εἰ καὶ προαίρεσιν ἑκάστῳ ἡμῶν τῶν σὲ λιταζόντων δίδου τὰ ἁρμόδια, ἵνα ὅλως ἐκθύμων βοῶμέν σοι ταῦτα·

Χαῖρε ὅσιε Νικόδημε, τῶν ὁσίων ἡ σφραγίς,
χαῖρε ὅσιον ἀπαύγασμα τῶν δακρύων τῆς ῥοῆς.
Χαῖρε σαλὲ Νικόδημε δι' ἀγάπην θεϊκήν
χαῖρε πάντα χυμὸν τοῦ σώματος ἐξατμίσας δι' αὐτήν.
Χαῖρε μάρτυς Νικόδημε ὁ σφαγεὶς τὴν κεφαλήν,

χαῖρε ταύτην προσφέρων θεϊκὴν ὡς χαρμονήν.
Χαῖρε θεία θυσία τελεσθεῖσα πρὸς ὥραν
χαῖρε τρίδωρον χάριν πλημμυρίζων σὴν χώραν.
Χαῖρε πάτερ πλουσιόδωρε, ἰαμάτων παροχεῦ,
χαῖρε νέον καταγώγιον, ἰατρὲ θαυματουργέ.
Χαῖρε ὅσιος σαλὸς καὶ μάρτυς ἀνεδείχθης
χαῖρε ὅτι πάλλευκος χάρτης δι᾽ ἀγώνων ὡράθης.

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Κάλλος καὶ εὐμορφία τῆς σῆς ὄψεως μάκαρ, τῶν ἠθῶν σου· δηλοῖ τὴν εὐκοσμίαν, Νικόδημε, τῆς δὲ καρδίας σου τὸν ἔρωτα ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ μαρτυρεῖ ἄθλησις, ὅτι ἐν αὐτῇ ὡς ἐν παστάδι σκηνώσας ὁ Νυμφίος σου πάντας τοὺς σοὺς φίλους εὐφορίας πνευματικῆς πληροῖ συμβοᾶν σοί

Ἀλληλούϊα

Λάμψον νῦν, Θεοφόρε καὶ καταύγασον τοὺς σὲ ἐν εἰκόνι προσπτυσσομένους, ὡς ἐν νυκτὶ ἡ ψυχή σου ἐρωτικῶς ηὐγάζετο, ἡ δυνομένη παρθενικῇ καθαρότητι, ὡς δορκὰς σκιρτῶσα ὀπίσω τοῦ Χριστοῦ. Νῦν δὲ ἡμεῖς οἱ οὐρανοδρόμοι σοὶ βοῶμεν:

Χαῖρε ἅπαντας προστρέχοντας ἐλεῶν παντοδαπῶς,
χαῖρε ἅπαντας τοὺς κάμνοντας νῦν κουφίζων δαψιλῶς.
Χαῖρε σορὲ μάρτυρος ἀρωματοπνόου,
χαῖρε θαυματοβρύτα λάρνακος ἡδυπνόου.
Χαῖρε πάθη τοῦ σώματος καταφλέξας τῇ εὐχῇ
χαῖρε καύσει τοῦ πνεύματος καθαρεύων τῇ ψυχῇ.
Χαῖρε ὁ ξένον τρόπον ὑποδείξας ἐν κόσμῳ,
χαῖρε ὁ θείῳ μύρῳ κατακλύσας τὴν κτίσιν.
Χαῖρε καταφρονήσας τῶν νεκρῶν ὡς φθαρτῶν,
χαῖρε οὐρανοπολῖτα συμπολῖτα Νοερῶν.
Χαῖρε θυμίαμα ἐν πυρείῳ καιόμενον,
χαῖρε σαρκίον τῷ Κυρίῳ τηκόμενον,

Χαῖρε πάτερ Τριστέφανε.

Μέμνησο, ὦ θεόφρων, τοῦ σοὶ πλέξαντος ὕμνους καὶ περιδράξαντος πᾶν ἄνθος πνευματικόν, εὐῶδες τῇ μνήμῃ σου, καὶ εὐωδίας πλήρωσον ἡμᾶς, Νικόδημε, ἵνα εὐωχούμενοι τῇ σῇ νῦν τραπέζῃ πολυειδῶς πάντες ὁμοῦ βοῶμεν τὸ

Ἀλληλούϊα.

Νέα κλῖμαξ ὡράθη ἀρετῶν ὁ σὸς βίος ἀναβαίνων ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν. Βαθμίδας γὰρ ἀρετῶν τὰς ἀναβάσεις τῆς καρδίας σου θέμενος εἰς ἄνω Ἱερουσαλὴμ κατήντησας, ἀγαλλώμενος καὶ μέλπων, διὸ καὶ χαίρων παρ' ἡμῶν ἀκούεις.

Χαῖρε πρώτην βαθμίδα ξενιτείαν κατέχων,
χαῖρε δεύτερον βῆμα ἀπροσπάθειαν δείξας.
Χαῖρε τρίτην ἀνάβασιν ἀναβὰς τῇ νηστείᾳ,
χαῖρε τέταρτον στέφος λαβὼν ἐγκρατείᾳ.
Χαῖρε πάτερ, ἅρμα πύρινον θεοδρόμων ἀρετῶν,
χαῖρε δῖφρον ἐπιφέρον τὸν Χριστὸν ἐν ἑαυτῷ.
Χαῖρε πασῶν κερκίδων ὑπεραρθεὶς ταπεινώσει,
χαῖρε Χριστὸν ὁ κατέχων προσευχῇ καὶ μονώσει.
Χαῖρε δοῦλε πάντων ἔσχατε δι' ἀγάπην θεϊκήν,
χαῖρε ἀρετὰς σφραγίσας καὶ σφαγῇ μαρτυρικῇ.
Χαῖρε πάσας κηλῖδας τῷ σῷ αἵματι λούσας,
χαῖρε φωνῆς χαριστηρίου τοῦ Δεσπότου ἀκούσας,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Ξενιτείαν ἠγάπησας, πάτερ, διὰ τὸν ἀπ' οὐρανοῦ ἑνωθέντα, ἵνα μιμούμενος τὸν Ἀβραὰμ καὶ Ἰωσὴφ καὶ τὸν Μωϋσέα, δρέψῃς καὶ τὰ ἐκείνων ἐπαγγελίας, κραυγάζων σὺν ταῖς τῶν ἀγγέλων καὶ μακάρων χοροστασίαις ᾠδὴν ἐπινίκιον ἐξόδιον τὸ

Ἀλληλούϊα

Ὁρμαθὸς σῶν θαυμάτων ὑπεράριθμος ψάμμου θαλάσσης, ἢ οὐρανίων ἀστέρων θεοείκελε, καταυγάζει νῦν ἄνω κληρουχίας, Νικόδημε, ἡμῖν δὲ ἀντιφέγγισμα παρέχεις καὶ ἰαμάτων τὸν ἔλεον, ὅθεν συγγινοῦντες σοι χορείαν ᾄδομεν

Χαῖρε Γεωργίου τὴν πάρεσιν σφίγξας,
χαῖρε τῆς ψυχῆς μου τὸν ζόφον ὁ λύσας.
Χαῖρε ὁ νουθετήσας ἀθετοῦντός σε φρένας,
χαῖρε ὁ ἀπαιτήσας ἐκ γυναικὸς σὸν ὀδόντα.
Χαῖρε ὁ τῶν χειλέων τῇ κολλήσει μαρτυρηθείς,
χαῖρε τοῦ στρατιώτου ἀπιστία προκηρυχθείς.
Χαῖρε τὴν ἀσθενοῦσαν πάθει πολυετεῖ ἰατρεύσας
χαῖρε ὁ ταύτην κήρυκα σῶν θαυμασίων ἀναδείξας.
Χαῖρε πάθη τὰ δυσίατα ἰατρεύων ἰατρέ,
χαῖρε πάντα ἐμπερίστατον καθαρεύων καθαρέ.
Χαῖρε στέφος πολύανθον εὐωδίας χαρμονή,
χαῖρε μῦρον πολυσύνθετον καύσει τῇ θερμουργικῇ,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Πᾶσα μηχανουργίαν τῶν ἐχθρῶν ἐκνευρίσας μαρτυρικοῖς αἵμασιν εἰς τέλος ἀπέπνιξας, δεικνύων μονόδρομον ἀρετῆς τὴν ταπείνωσιν, ἣν ἐγκολπωσάμενος πᾶσαν δοκιμασίαν ἐμφρόνως ὑπέφερες, δι' ὃ καὶ νῦν ἐξαγγέλων ἀκούεις τὸ

Ἀλληλούϊα

Ρεύματα ἀναδίδει ὁ σὸς πάντιμος τύμβος παντοίας εὐωδίας ὡς νέφη. Ὅθεν ἐγνώσθη ἡ χάρις ᾗ σε κατέστεψεν ὁ Κύριος, ὃν ὑπὲρ πάντα ἐπόθησας, καὶ τὴν σάρκα ἀπενέκρωσας ἔρωτι· στυγνάσαν οὖν τὸ σῶμα εὐωδίαν ἐκχέει· τοῖς σοὶ βοῶσιν.

Χαῖρε αὖλαξ πλήρης νάματος, καταρδεύων τὰς ψυχάς,
χαῖρε, κρήνη πολυσύνθετε· εὐωδίαν νῦν κερνᾷς.
Χαῖρε ἄρουραν νεώσας τῆς ψυχῆς τῇ προσευχῇ,
χαῖρε ταύτην καταρδεύσας δάκρυσι καὶ οἰμωγῇ.
Χαῖρε ὅτι δῆμον ὤλεσας νῖκος φέρων κατ' ἐχθρῶν,
χαῖρε ὅτι στέφος ἔλαβες ἐκ παντοίων ὀρεκτῶν.
Χαῖρε Νικόδημε φωστὴρ πάσης τῆς οἰκουμένης,
χαῖρε πάτερ λαμπτὴρ τῆς σὲ ἐνεγκαμένης.
Χαῖρε πάτερ ὁ πτωχεύσας, εἰ καὶ γένους πλουσίου,
χαῖρε ἀκμαίως βαστάσας τὴν πενίαν Κυρίου.

Χαῖρε πάντιμον ἐκμαγεῖον τῶν ἀρχαίων ἀσκητῶν,
χαῖρε θεουργὸν σεμνείων τῶν ἀσώτων καὶ πορνῶν.

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Σιτοδότης ἐγένου τῶν πτωχῶν καὶ πενήτων· ἔτι δὲ γυναίων ἀσώτων, νουνεχῶς ἐξ αὐτῶν ἀπατούμενος ἠθῶν τὴν διόρθωσιν και σωφροσύνην· ὅθεν νῦν τοῦ Ἰωσὴφ τὰ πλούτη, μάκαρ, κατέχεις κατατρυφῶν καὶ μέλπων τὸ

Ἀλληλούϊα

Τείχη καὶ προμαχῶνες οὐδόλως δύνανται, πάτερ, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης ἡμᾶς προφυλάξαι. Ἀλλ' ἡ σὴ πρεσβεία ἄτρωτος παντευχία ὑπάρχει, τὸ γέ νῦν ἀπονεκροῦσα δαιμόνων τὰ βέλη, τότε δὲ πρόμαχος ἰσχύος πρὸς Κύριον, παρ' οὗ τὰ στέφος καὶ τὴν χάριν λαβών, νῦν ἀκούεις·

Χαῖρε ὁ ἐντρυφῶν ἐν Ἐδὲμ σὺν ἀγγέλοις,
χαῖρε πειραζομένους ὁ γλυκαίνων ὡς μέλι.
Χαῖρε τοὺς πενομένους ὁ πλουτίζων ἀρτίως
χαῖρε χειμαζομένους ὁ κουφίζων πλουσίως.
Χαῖρε σῖτε ἀληθόμενε τῶν ἀγώνων τῇ σμίλῃ,
χαῖρε πάτερ ὅτι ἔπαθες ὡς Χριστὸς ἔξω τῆς πύλης.
Χαῖρε ὁ κοινωνήσας θείου αἵματος ἐκεῖ,
χαῖρε ὁ ἐποιφητήσας εὐωδίας τῇ ὀσμῇ.
Χαῖρε ἄπτωτον ὀχύρωμα πρὸς Θεὸν τὸν λυτρωτήν,
χαῖρε ἄσειστον κραταίωμα τῶν ἐχθρῶν τῇ προβολῇ
Χαῖρε πάτερ ὁ ὠλέσας τῶν δαιμόνων τὰ στίφη,
χαῖρε ὁ ἐξανθήσας ἐν τῷ τελειοτάτῳ ἤθει

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Ὕπερθεν τοῦ σοῦ τάφου ἐδομήσατο οἶκον, ἐκεῖνος ὁ θεσπέσιος ἄναξ. Ἰατρεῖον πᾶσιν ἄμισθον, καταστήσας τὸ σόν τίμιον σκῆνος, Νικόδημε, τοῖς πιστῶς σοὶ προστρέχουσι καὶ ἐξ ἄρθρων καρδίας μέσης βοῶσι τὸ

Ἀλληλούϊα.

Φωτοφόρος Τριὰς τρισσῶς σε πάτερ ἐκάλεσεν, ὁ πατὴρ καταλιπεῖν σὴν πατρίδα ὁσίως, ὁ Υἱὸς ἔρωτι σαλὸν σὲ κατέστησε, τὸ δὲ ἅγιον Πνεῦμα μάρτυρα ἀνέδειξε ποτίζοντα τὴν ἐκκλησίαν. Οθεν τὰ τρία εἰς ἓν μίξας, πλημμυροῖς μῦρον τρισύνθετον τοῖς βοῶσιν.

Χαῖρε ἀρχαίου δένδρου ἔρνος ἀειθαλλὲς
χαῖρε ὁσίων πάντων βλάστημα ἀκραιφνές.
Χαῖρε κῆπε εὐώδης καὶ ἀρωματοφόρε,
χαῖρε παντὸς ἄνθους ἀρετῆς πνευματοφόρε.
Χαῖρε κλάδε καὶ ἄνθος καὶ καρπὲ θεοφόρε,
χαῖρε βλαστὲ καὶ ρίζα πνεύματος ζωηφόρε
Χαῖρε ὦ φυλλοφόρον δένδρον πανύψηλον,
χαῖρε πνεύματος θείου νέου παγκάρπιον.
Χαῖρε καρπὲ χυμώδη καὶ πέπειρε,
χαῖρε παντὸς μετάλλου χρυσὲ καθαρώτερε.
Χαῖρε ἀμπέλου ἐκκλησίας κλῆμα καὶ σταφυλή.
χαῖρε τῆς σῆς πατρίδος ἔνδοξε κεφαλὴ

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Χαρμοσύνως χορεύει ἡ πολύαθλος φάλαγξ, τῶν ἐκ τῆς πατρίδος σου προελθόντων, βιωσάντων ἢ ἐν ἀσκήσει διελθόντων τὸν βίον ἐν τῇ καθιερώσει τῆς ἑορτῆς σου. Ἐξάρχει δὲ Ἀντώνιος καὶ πάντας κελεύει ψάλλειν εὐρύθμως τὸ

Ἀλληλούϊα.

Ψαλμικῶς γηθομένη ἡ πατρίς σου θεόφρον ἐγκαυχᾶται ἐν τῷ σῷ μαρτυρίῳ. Προσάγουσα δὲ τὴν μνήμην σου τῷ κυριάρχῳ θρόνῳ, δικαιουμένη σὲ μεσίτην θεόσδοτον προβάλλεται. Ἀπεκδεχομένη δὲ πλουσίας δωρεὰς εὐγνωμόνως σοὶ κράζει.

Χαῖρε Βερροίας δένδρον νεόφυτον,
χαῖρε πατρίδος ἐκβλάστημα τίμιον.
Χαῖρε Ἀντωνίου τοῦ νέου φοιτητά,
χαῖρε ὁμόψυχε αὐτοῦ ἐκμιμητά.

Χαῖρε Πάτερ θεοδόξαστε σῆς πατρίδος χαρμονὴ
χαῖρε πάτερ παμφαέστατε οἰκουμένης ὁ φωστήρ.
Χαῖρε τίμιον ἐκτύπωμα τῶν ἀρχαίων ἀσκητῶν,
χαῖρε σφράγισμα τοῦ Πνεύματος τῶν ἁγίων καθαρὸν.
Χαῖρε ὅτι ὁσιότητι διέπρεψας πρωτίστως,
χαῖρε ὅτι καὶ μαρτύρων ἠξιώθης τοῦ στέφους.
Χαῖρε ὁ θεοφρόνως ὡραΐσας τὸ πνεῦμα,
χαῖρε εὐσεβοφρόνως δαπανήσας τὴν σάρκα.

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Ω᾽ τρισόλβιε πάτερ τρισοκλέως. αὐγάζει τὴν σὴν μνήμην ἡ Τρισάκτινος Δόξα (γ΄).
Ὁ Πατὴρ εὐλογῶν τοὺς ὑμνοῦντας σε
Ὁ Υἱὸς τὰς καρδίας αὐγάζων ἡμῶν
καὶ ὁ Παράκλητος, παρηγορῶν τοὺς σοὶ προσφοιτῶντας
καὶ βοῶντας ἐκ καρδίας

Ἀλληλούϊα.

καὶ αὖθις· Τὸ Κοντάκιον.

Τὸν μυροχεύμονα Νικόδημον τιμήσωμεν νῦν συγκροτοῦντες ἑορτὴν αὐτῷ ἁρμόδιον καὶ βοήσωμεν χορεύοντες γηθοσύνως·
Ὅσιος μάρτυς καὶ σαλός, πάτερ ἐπέφανες καὶ πλουσίας ἀντιδόσεις ἀπετρύγησας ὅθεν κράζομεν·

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Παύλου νεύσει τὸ χαῖρε κράζει σοι
οἰκτρὸς μονώτης τῇ κλήσει Πορφύριος.

13.2.1986.

ΑΓΙΟΥ ΦΙΛΟΘΕΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

εἰς τὸν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Νικόδημον τὸν νέον, τὸν ἐν τῇ σεβασμίᾳ Μονῇ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τῇ τοῦ Φιλοκάλλους.

Εὐλόγησον Δέσποτα

Προοίμιον

Ἀλλὰ ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ παραβλέψη, στὸν λόγο του, τὸν πράγματι μέγα μεταξὺ τῶν ἀσκητῶν Νικόδημον καὶ νὰ μὴ παραδώση στὶς φιλόθεες ἀκοές, μ' ὅση δύναμι διαθέτει, τὰ σχετικὰ μὲ ἐκεῖνον γεγονότα; Ὁπωσδήποτε θὰ προξενοῦσε πολλὴ ζημιὰ ἀπὸ αὐτὸ στοὺς ἐραστὰς τοῦ καλοῦ.

Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς ἀφοῦ ἀποβάλωμε τὸν φόβο μαζὶ καὶ τὴν ὀκνηρία τελείως ἀπὸ πάνω μας, θὰ ξαναθυμήσωμε μὲ λίγα λόγια τὰ κατορθώματα ἐκείνου, σ' ὅσους τὸν γνωρίζουν καλά.

Λοιπόν, κανένας ἂς μὴ μᾶς κατηγορήση γιὰ τὸ ἐπιχείρημα αὐτό, ἐπειδὴ θὰ τὸ θεωρήση ἀνάξιο φροντίδος, ἀφοῦ μάλιστα ὁ σκοπὸς εἶναι καθαρὰ πνευματικός, νὰ ὑπαλείψη τοὺς ἀκροατὰς πρὸς τὴν

Σημ. Ἡ μετάφρασις ἔγινε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κειμένου τοῦ Μ. Γεδεὼν ποὺ ἐξέδωκε στὸ Ἀρχεῖον Ἐκκλ. Ἱστορίας, Κων/πολις, 1911. Ἐπειδὴ γενικῶς ἡ φράσις τοῦ ἁγίου Φιλοθέου εἶναι ἀρκετὰ δύσκολη, ἀντὶ τῆς κατὰ λέξιν ἀκριβοῦς μεταφράσεως, προτιμήσαμε ἐνιαχοῦ πιὸ ἐλεύθερη ἀπόδοσι.

ἴδια μίμησι καὶ νὰ διεγείρει πάντοτε τοὺς ἐραστὰς τῆς ἀρετῆς.

Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ βεβαίως, πρέπει νὰ ἐπικαλεσθοῦμε τὸν Θεὸ καὶ τὸν μύστη Του (Ὅσιο Νικόδημο), γιὰ τὸν ὁποῖον χάριν τιμῆς καὶ γνώσεως γίνεται ἡ ἐπιχείρησις αὐτή, ὥστε νὰ ἀποβῆ κατ' εὐχὴν τὸ ἔργο.

Καταγωγὴ

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πολυτιμότερό της βλάστημα, ποὺ ἐβεβαίωσε ἐμπράκτως τὴν ὀνομασία του μὲ τὸ χριστοφιλὲς τέλος του — νὰ ποὺ ἦλθε αὐτὸ ποὺ θέλαμε νὰ ἐπιτύχωμε στὸ τέρμα τοῦ λόγου — τὸν ἐγέννησε ἡ πόλις τῆς Θεσσαλίας Βέρροια, ἡ ὁποία ἀναμφισβήτητα διακρίνεται γιὰ τὶς φυσικές της ὀμορφιές, τὴν θέσι της καὶ γιὰ ἄλλα πολλὰ πλεονεκτήματα, γιὰ κανένα ὅμως ἀπ' τὰ ὁποῖα δὲν στολίζεται τόσο πολύ, ὅσο μὲ τὸν καρπό της τοῦτον ἐδῶ, ἐννοῶ τὸν θαυμαστὸ Νικόδημο.

Τὸ γένος του δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ ἄσημα, ἀλλὰ τὸ πιὸ ἐπιφανὲς ποὺ βρισκόταν ἐδῶ στὴν Βέρροια. Ὁ δὲ χρόνος τῆς ἀκμῆς του συνέπεσε μὲ τὴν βασιλεία τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ ἀοιδίμου αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων Ἀνδρονίκου τοῦ περιφήμου, ποὺ ἦταν γόνος τῆς οἰκογενείας τῶν Παλαιολόγων.

Μοναχὸς

Ἀφοῦ ἀνατράφηκε προσεκτικά, ἐκλέγει τὸν μοναχικὸ βίο. Καὶ ἀφήνοντας τὴν γενέτειρα, σὰν ἄλλος Ἀβραὰμ καὶ Μωϋσῆς, ἐκεῖνος ὁ φίλος τοῦ Θεοῦ, προτίμησε τὴν ξενιτεία. Μὲ στενοχώριες. Μὲ θλίψεις. Μὲ κακουχίες. Μένοντας σὲ ἐρημιὲς καὶ βουνά. Πιέζοντας τὴν σάρκα διαπαντὸς μὲ νηστεῖες καὶ ἀγρυπνίες καὶ ἀπονεκρώνοντας, ὅπως ἦταν φυσικό, τὰ πάθη ποὺ γεννῶνται ἀπ' αὐτήν.

Καὶ αὐτὸ φαινόταν νὰ φροντίζη νὰ τὸ κάνη ὅσο γινόταν περισσότερο κρυφά, γιὰ νὰ ἐπιτὐχη καὶ μ' αὐτὴν τὴν ἄσκησι, περισσότερη δόξα ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐπειδὴ θὰ κατώρθωνε μὲ μαστοριὰ καὶ σοφία νὰ ἐξαπατήση τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους. Καί, φυσικά, καθημερινῶς μελετοῦσε μὲ προσοχὴ τὸν Νόμο τοῦ Κυρίου ὁ ἀοίδιμος καὶ σὰν νὰ ἦταν, θὰ λέγαμε. προσκολλημένος πάνω σ' Αὐτόν. Ἀπὸ τὴν μελέτη αὐτή, σὰν ἀποτέλεσμα, τὰ μὲν δάκτυλα ἔμαθε μυστικά, μὲ ἄριστο

τρόπο, νὰ τὰ αἴρη σὲ πόλεμο (νὰ πολεμᾶ μὲ σοφία τὸν διάβολο) καὶ τὰ χέρια του νὰ τὰ σηκώνη μὲ ἀκρίβεια στὴ νοερὴ συμπλοκὴ μὲ τοὺς ἐναντίους (δαίμονες). Καὶ βεβαίως ἡ ἐπένδυσις αὐτὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ τῆς πνευματικῆς δυνάμεως φάνηκε στὸν θαυμάσιο αὐτὸν Πατέρα ὠφέλιμη. Γι' αὐτό, λοιπόν, διαπαντός κατατρυφοῦσε στὸ θεῖο κάλλος καὶ με τὴν παρόρμησι (αὐτῆς τῆς ἐντρυφήσεως) ὑποβοηθοῦσε τὸν ἑαυτό του νὰ φθάση τὰ μεγαλύτερα καὶ θειότερα σκάμματα τῆς ἀρετῆς. Καὶ φθάνοντας στὴν πνευματικὴ αὐτὴ κατάστασι, μὲ τὸ νὰ εἶναι δηλ. τελείως ἀπησχολημένος μὲ τὶς νοερὲς καὶ θεῖες ἐργασίες, ἔδειχνε ὅλον τὸν ἑαυτόν του ὄργανο καὶ πνευματικὴ κιννύρα. Στὴ συνέχεια, καὶ τὶς γενικές ἀρετές, μὲ σοφία τοποθετοῦσε σὰν ἄλλα ἀστέρια στὸ στερέωμα τῆς ψυχῆς του ἢ μᾶλλον (νὰ ποῦμε καλύτερα) τὶς ντυνόταν, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων καὶ μὲ τὶς ὁποῖες ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης (Χριστὸς) τὸν κατεφώτισε μὲ φαιδρότητα, καθαρίζοντας τὰ ἐμπόδια στὸν δρόμο του ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν οὐρανό.

Πνευματικὴ Πρόοδος

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν γίνεται μέτοχος τῶν ἀδύτων· καὶ βεβαίως πλησιάζει θαυμαστῶς στὸ ὄρος τῆς ἀπαθείας, καὶ βλέπει τὸν Θεὸ μυστικῶς μὲ συναίσθησι ψυχῆς. Διότι φροντίζοντας νὰ κάμη τὸν ἑαυτό του μᾶλλον πληρωτὴ τῆς θείας ἀγάπης καὶ ὄχι μένοντας μόνον ἐραστής της, ἔδειχνε ἀμέλεια γιὰ τὸν ἑαυτόν του. Τὰ θεῖα ὅμως πράγματα τὰ προσοικειωνόταν μὲ πολὺ θαυμαστὸ τρόπο, ὅπως θὰ δείξη ἡ διήγησις στὴ συνέχεια.

Διότι, ποιὸς ἐδάμασε τόσο κραταιῶς τὰ γεννητικὰ καὶ αὐξητικὰ πάθη ὅπως ἐκεῖνος; ἢ γιὰ νὰ εἰπῶ καλύτερα, τὰ κατεδούλωσε καὶ τὰ ἀπενέκρωσε ὑποτάσσοντάς τα στὸν λόγο; Ποιὸς ἄλλος, βεβαίως, ὅπως ἐκεῖνος ἦταν κύριος τῆς γαστρὸς καὶ τῶν ὑπογαστρίων, χρησιμοποιῶντας την (τὴν γαστέρα) μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅπως μιὰ δέσποινα τὴν θεραπαινίδα της; Διότι, δὲν τῆς προσέφερε ὅσον ἤθελε ἐκείνη, ἀλλὰ ὅσο ἐγνώριζε ὅτι ἀρκεῖ μᾶλλον νὰ συντηρῆ τὸν φυσικὸ σύνδεσμο. Καὶ ποιός, ἀκόμη, ἄλλος ἐπέτυχε τὸ εὔτονο στὴ νηστεία (ὅπως αὐτὸς) καὶ τὸ ἐπίμονο στὴν ἀγρυπνία; Καὶ ἐπὶ πλέον, τὴν γονιμότητα τῶν ὀφθαλμῶν του στὰ δάκρυα ἢ πάλι τὸ σύννουν καὶ τὸ ταπεινὸ (στὴ συμπεριφορά του;). Συγχρόνως, ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ

διηγηθῆ τὴν πρὸς τὸν ἑαυτό του συγκένρωσι καὶ ποὺ ἔφθανε μὲ πολλὴ εὐκολία (μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ) μέχρι τοῦ Θεοῦ; Καὶ σὰν ἀπόδειξι τῶν λεγομένων, πάρε τοὺς κρυπτοὺς καὶ ἀκαταπαύστους ὅλη τὴν νύκτα κρεμαστῆρες, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν σταματοῦσε νὰ χρησιμοποιῆ. Ἀκόμη (ἂς σὲ πείσουν) ἡ ἄπειρος ἀδολεσχία μὲ τὸν Θεὸ καὶ ἡ συνεχὴς μελέτη καὶ θεωρία τῶν θείων. Διότι, ὅπως ἄλλοι κυνηγοῦν τὶς ἡδονές, ἔτσι αὐτὸς ἀγαποῦσε νὰ στολίζεται μὲ τοὺς πόνους (ὑπὲρ Θεοῦ). Καὶ μὲ μιὰ φράσι, ποιὸς ἄλλος ὅπως ἐκεῖνος, τακτοποίησε καὶ ἁγίασε ὅσα ἀφοροῦν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ μαζὶ (τόσο τέλεια); Ἀναμφισβήτητα, διεφύλαξε ἀβλαβὲς καὶ ἀλώβητο τὸ κατ᾽ εἰκόνα καὶ τὸ καθ᾽ ὁμοίωσιν. Μὲ ὅλα αὐτὰ ζοῦσε πάντοτε, καὶ ὅπως λέχθηκε, κατατρυφῶντας τὸ θεῖον κάλλος καὶ φωτιζόμενος δαψιλῶς ἀπὸ τὴν ἐκεῖθεν προερχομένη θεία αἴγλη. Διότι, στ᾽ ἀλήθεια, ὅλα τὰ ἐδῶ (τὰ γήϊνα) τὰ θεωροῦσε σκύβαλα καὶ χλεύη καὶ ὄνειρο ἢ θαλάσσιο φλοῖσβο, πιστεύοντας ὡς ὄντως ζωὴ καὶ πνοὴ τὴν ἀρετή, ἐπιδιώκοντάς την ὅσο μποροῦσε.

Εἰς τὴν Φιλοκάλλους

Στὰ τελευταῖα του, ἔρχεται στὴν εὐδαίμονα πόλι τῆς Θεσσαλονίκης, ἀφοῦ προηγουμένως διέτριψε σὲ πολλοὺς ἄλλους τόπους. Καὶ ἀφοῦ ἔφθασε ἐδῶ, θεώρησε καλό, ὁ καλὸς ἐργάτης τῆς ἀρετῆς, νὰ δοθῆ χάριν ὑποταγῆς, σὲ κοινόβιο, γιὰ νὰ ἐπιτύχη καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο αὐτὸ τῆς ὑποταγῆς, βεβαίως, τελειότερες ἀμοιβές. Γι᾽ αὐτό, λοιπόν, δίδει τὸν ἑαυτόν του σὲ ἕνα Μοναστῆρι, ποὺ ὀνομαζόταν τοῦ Φιλοκάλλους. Στὸ ὁποῖο ἀφοῦ συγκαταλέχθηκε, κατώρθωσε κάθε εἶδος ἀρετῆς. Καὶ μὲ τρόπο, ὅπως φανερώθηκε ἀργότερα, κρυπτόν, φοβούμενος μήπως τὸν καταφέρη καὶ ξεγελάση μὲ ἀπάτη ὁ ἀντίχριστος, μὲ τὴν ἀντίθετη καὶ ἐπιμένουσα διαρκῶς πονηριά του. Τόσο δὲ μεγάλη ὑποταγὴ καὶ εὐπείθεια ἔδειχνε στὸν προεστῶτα τῆς Μονῆς, καὶ βεβαίως καὶ στὴν ἀδελφότητα ὁλόκληρη, ὥστε αὐτοὶ γιὰ ἕνα πρᾶγμα μόνο ἀποροῦσαν· ἐπειδὴ δηλαδὴ φαινόταν στοὺς ἄλλους νὰ ζῆ μὲ ἀδιαφορία, ἀφοῦ ὑποκρινόταν συναναστρεφόμενος πάντοτε μὲ πόρνες καὶ ἀσχολούμενος συνεχῶς μὲ μέθες ἄσεμνες. Γι᾽ αὐτήν του τὴν διαγωγή, ἦταν φυσικό, νὰ πλύνεται μὲ κατηγορίες ἀπὸ ὅλους. Ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς γιὰ τὴν συμπεριφορά του αὐτή, ἐδιώχνετο ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστῆρι ἀπὸ τὸν Προεστῶτα

(ἡγούμενο). Ὅμως ὅλα τὸ διαμάντι (τὸ πνευματικὸ) τὰ ὑπέφερε μὲ καρτερία, ἔχοντας στὸν λογισμό του πολὺ καλὰ ἐκεῖνο ποὺ λέγει: «δὲν εἶναι ἄξια τὰ παθήματα τῆς τωρινῆς μας ζωῆς νὰ συγκριθοῦν μὲ τὴν μελλοντική μας δόξα», ὅπως ἐπίσης τὸ «ἐὰν πάσχωμε γιὰ τὸν Χριστό, βεβαίως θὰ συνδοξασθοῦμε κιόλας μαζί Του». Καὶ τὰ σκεπτόταν ἔτσι, διότι εἶχε τὸν εἰσηγητή τους, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας.

Με τὸν τρόπο αυτό, ὅσο κατὰ τὸν ἔξω ἄνθρωπο ἐφθείρετο, τόσο ἐσωτερικά ἀνεκαινίζετο. Καὶ ἀνακαινιζόμενος γινόταν πιὸ ὡραῖος. Καὶ γινόμενος πιὸ ὡραῖος, τὸν ἀγαποῦσε γιὰ τὴν ἐσωτερική του αὐτὴ ὡραιότητα ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός. Γι' αὐτὸ καὶ διάλεξε νὰ κατοικήση μέσα του μὲ τέτοιο τρόπο (ποὺ συνέβη στὴ συνέχεια). Καὶ συμβαίνοντας ὅλα αὐτά, ζοῦσε ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ μᾶλλον ζοῦσε μέσα του Αὐτὸς ποὺ τὸν ἔκανε κατοικία Του (ὁ Χριστός). Ἂς εἶναι.

(Ἐδῶ πρέπει τώρα νὰ τονισθῆ)· ψυχὴ ποὺ ὁριστικὰ ἑνώθηκε μὲ τὸν Θεό, καὶ ὅσο μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε, συνανακράθηκε σχετικῶς μαζί Του, εὐχαριστιέται μὲ τὴν ὀμορφιά Του (τὸ θεῖον κάλλος), μὲ ἀποτέλεσμα, οὔτε τὰ παρόντα, οὔτε τὰ μέλλοντα, οὔτε κάποιο ἄλλο κτίσμα θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀποσπάση ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀγαπωμένου Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ στὶς ὁμιλίες, καὶ στὶς συζητήσεις, καὶ στὸν ὕπνο, διαρκῶς Ἐκεῖνον φαντάζεται καὶ βλέπει, Αὐτὸν ποὺ συνεχῶς τὴν ἐπισκέφθηκε. Ἀλλὰ ἂς συνεχίσωμε τὸν λόγο μας καὶ πάλι μὲ τὸν φυσικὸ εἱρμὸ τῆς διηγήσεως.

Διακόνημα εἰς τὸ Μετόχι

Κάποτε, αὐτὸς ὁ θεῖος Νικόδημος, ἐστάλη ἀπὸ τὸν ἡγούμενο σὲ ἕνα Μετόχι τῆς Μονῆς γιὰ νὰ φροντίζη τὰ χωράφια του. Στὰ ὁποῖα ὅταν πήγαινε μὲ πολλὴ φροντίδα ἔκανε τὸ διακόνημά του στὴν ἐντέλεια, μένοντας μάλιστα νηστικός. Διότι, ὅλη τὴν ἑβδομάδα σχεδόν, ἔμεινε ἄσιτος καὶ μόνο μὲ τὴν ζωοπάροχο τροφή τρεφόταν, τὴν ὁποία ὁ Νοητὸς Ἄρτος καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γνωρίζει νὰ τὴν ὀνομάζη καὶ ἄρτον. Ὅσα ὅμως ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ Μοναστῆρι γιὰ τροφοδοσία του ἢ τὰ ἔδινε, ἂν εὕρισκε φτωχό — τί εὐλογημένη ἀγάπη ποὺ εἶχε γιὰ τὸν Χριστό! — ἢ τὰ μοίραζε σὲ πόρνες, δίνοντάς τις σὰν κάποιο εἶδος μισθοῦ, μὲ μόνη τὴν συμφωνία, γιὰ χάρι του, νὰ παραμένουν στὸ ἑξῆς ἀρρύπωτες. Καὶ κάνοντάς το αὐτὸ ὁ καλλίνι-

κος, πάντοτε φρόντιζε νὰ ἀποδεικνύεται καὶ σ' αὐτὸ μιμητὴς τοῦ θείου Βιταλίου*, τοῦ ὁποίου τὸν βίον καὶ τὴν διαγωγὴν σὰν τρελλὸς ἀγαποῦσε καὶ τὸν ποθοῦσε τόσο πολύ, ὅπως ἕνα διψασμένο ἐλάφι. Ἢ καλύτερα νὰ ποῦμε (ποθοῦσε) τὸν βίο τοῦ Ἰωσὴφ τοῦ σώφρονος καὶ ἀκλονήτου, ὄντας καὶ ὁ ἴδιος σώφρων καὶ ἀκλόνητος στὴν πραγματικότητα, ἂν καὶ ἤθελε μὲ σοφὰ τεχνάσματα πάντοτε νὰ ἐξαπατᾶ τὸ ἀριστερό του χέρι, προτιμῶντας νὰ εἶναι, νὰ θεωρῆται καὶ νὰ ὀνομάζεται ἀπὸ ὅλους, ὅπως λέγει ὁ θεῖος Ἀπόστολος, χάριν τῶν ὁμογενῶν, ἀνάθεμα. Ἀλλὰ καὶ σιτοδότης νὰ εἶναι, ὅπως ἐκεῖνος, ὄχι τῆς Αἰγύπτου ἀλλὰ πονηρῶν γυναικῶν, ποὺ ἦσαν — τί κρῖμα! — δουλωμένες στὸ σκοτάδι καὶ στὴν ἁμαρτία, ὄχι γιὰ νὰ ξανακάνουν πάλι μὲ αἰσχρότητα τὰ προηγούμενα ἁμαρτήματα, ἀλλὰ γιὰ νὰ σωθοῦν πλέον ἀπὸ ἐκεῖ μέσον αὐτοῦ.

Σύγκρισις μὲ δικαίους τῆς Π. Διαθήκης

Καὶ ἂν κάποιος θὰ ἤθελε νὰ συγκρίνη μαζί του τὴν σφαγὴ τοῦ Ἄβελ, τὴν φιλοξενίαν ἢ τὴν φιλοθεΐα τοῦ Ἀβραάμ, τὴν κακουχία τοῦ Μωϋσέως γιὰ τοὺς ὁμοφύλους του, τὴν στρατηγία κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, τὸν πολὺ ζῆλο στοὺς κόπους τοῦ προφήτου Ἠλία, νομίζω πὼς δὲν θὰ ξέφευγε ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Διότι τοῦ μὲν τὸ στερρὸν στὶς κακουχίες καὶ στοὺς πειρασμούς, τοῦ ἄλλου τὸ φιλόθεο καὶ φιλόξενο, τοῦ ἄλλου τὴν σωφροσύνη καὶ τὴν σοφία στὴν διοίκησι, τοῦ ἄλλου τὸ αἷμα, τοῦ δὲ τὴν ταπείνωσι καὶ φιλαδελφία, τοῦ ἄλλου τὴν στρατηγία καὶ τὴν εὐγενῆ νίκη, καὶ γενικῶς, ἀφοῦ μιμήθηκε μὲ μεγάλη ἀκρίβεια καὶ συνέλεξε μὲ ἐπιστημονικὸ τρόπο ἀπὸ ἕνα περισσότερα ἀπὸ ἄλλον ὅλα, τὰ λουλούδια τῶν ἀρετῶν, αὐτὰ ποὺ τὰ συγκέντρωσε καὶ τὰ ἐναποθήκευσε στὶς κερῆθρες τῆς καρδιᾶς του (σὰν μέλισσα), πρᾶγμα ποὺ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ καρποφορήση «εἰς τριάκοντα, εἰς ἑξήκοντα», καὶ βεβαίως, «εἰς ἑκατόν».

Τὸ μαρτυρικόν του τέλος

Φυσικά, ὅμως, αὐτὰ ὅλα δὲν τὰ ἀνεχόταν ὁ ἐξ ἀρχῆς του βά-

* Ὁ θαυμαστὸς βίος τοῦ Ὁσίου Βιταλίου, συμπεριέχεται στὸν ὡραιότατο βίο τοῦ ἐν Ἁγίαις Πατρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐλεήμονος, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας (βλ. Συναξαριστήν, 12 Νοεμβρίου).

σκανος (διάβολος) καὶ γι' αὐτὸ τὸν φθονοῦσε τρομερὰ ὁ κοινὸς ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ μὲ μανία ἔτριζε κρυφὰ τὰ δόντια του, μὴ ὑποφέροντας νὰ βλέπη, πῶς φύσις ποὺ εἶναι λάσπη καὶ τίποτε, νὰ ἐπιθυμῆ νὰ φθάση τὴν ἄνω Βασιλεία, ἀπ' τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ἔχει καταπέσει γιὰ τὴν μοχθηρία τῆς γνώμης του. Γι' αὐτό, λοιπόν, ὁπλίζει κατὰ τοῦ Ὁσίου μὲ ὅλη του τὴν δύναμι καὶ τοὺς ὑπασπιστές του. Βλέποντας τὰ ἀνδράποδα τοῦ διαβόλου τὸν Ἅγιο νὰ συζητᾶ μὲ τὶς πόρνες, καὶ κάπου - κάπου νὰ τὶς συναναστρέφεται γιὰ περισσότερο χρόνο καὶ νομίζοντας πὼς καὶ ἐκεῖνος κάνει τὰ ἴδια μαζί τους — καὶ θὰ ἦταν ἀπορίας ἄξιο ἂν μποροῦσε ἀνόσια ψυχὴ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ φαντάζεται πάνω ἀπ' τὴν δύναμί της — ἐθύμωναν τρομερὰ ἐναντίον του ἐσωτερικὰ καὶ ἔβραζαν, μὲ τὴν σκέψι, ὅτι πράγματι αὐτὸς εἶχε ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὶς φίλες τους. Καὶ ξαφνικὰ (μιὰ μέρα) βρίσκοντάς τον ἐκεῖ νὰ κάθεται μαζί τους — ὢ! τῆς ἀνοησίας των — τὸν κατασφάζουν, ἀλλοίμονο, μὲ τὰ μαχαίρια. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἀναπνέοντας ὁ καλλίνικος, ἀπαιτεῖ νὰ μεταφερθῆ στὸ Μοναστήρι του. Ὅπου φθάνοντας, δὲν τοῦ συγχωρήθηκε ἀπὸ τὸν ἡγούμενο καθόλου νὰ μπῆ μέσα. Εὑρισκόμενος ἔτσι ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη, ἐκεῖ ἀξιώνεται τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Μὲ πολλὰ δὲ λόγια ἀφοῦ καθύβρισε τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τὴν ὑπερβολική του ταπείνωσι ὁ ἀδάμας, ἀποκαλῶντας τον ἀνάξιον ὄχι μόνον τῆς εἰσόδου του στὴν Μονή, ἀλλὰ τόσον τῆς ἐδῶ ὅσον ὄχι ὀλιγώτερο καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς, λόγῳ τοῦ ὅτι συνέζησε τάχα μὲ τὰ αἴσχιστα πάθη, παρέδωκε τὸ πνεῦμα στὸν Θεό.

Ἡ ταφὴ

Ἀπὸ ἐκεῖ (τὴν πύλη), λοιπόν, ἀφοῦ σήκωσαν χωρὶς τιμὲς τὸ ὄντως τίμιο σῶμα του, ἐπειδὴ ἔτσι τὸ ἀπήτησε ἐνῶ ἀκόμη ζοῦσε ὁ ἀοίδιμος, γιὰ νὰ ἐπιτύχη μήπως καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μεγαλύτερα βραβεῖα, τὸν θάπτουν ἐκεῖ κάπου κοντὰ στὸ Μοναστῆρι. Ἀλλὰ νὰ ποὺ καὶ οἱ φονεῖς του δὲν ἄργησαν νὰ δικασθοῦν. Ἐπειδὴ ἀφοῦ ἔπεσαν ἔξω καὶ κάπου κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκη σὲ Λατίνους, ἐκόπησαν ἀπ' αὐτοὺς τὰ μιαιφόνα χέρια τους ὅπως τοὺς ἔπρεπε, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἔκαμε ἔτσι ἡ Θεία πρόνοια, ἂν καὶ μὲ τὴν τιμωρία τους αὐτὴ δὲν ξόφλησαν κανονικὰ τὸ τόλμημά τους.

Ἡ θαυμαστὴ διακομιδὴ

Μετὰ λίγα χρόνια, κάποιοι, καὶ μάλιστα ἀρκετοί, ἀπὸ τὴν Πόλι (Θεσσαλονίκη) βρέθηκαν γιὰ κάποια ἀνάγκη στὸν χῶρο ἐκεῖνο στὸν ὁποῖο κρυβόταν τὸ σκῆνος τοῦ Ὁσίου. Καὶ αὐτὸ ἔγινε μὲ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ βεβαίως. Καὶ ἐπειδὴ αἰσθάνθηκαν εὐωδία νὰ ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖ, ἀποροῦσαν, ὅπως ἦταν φυσικό."Ομως δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὸ μυστήριο. Καὶ σὲ πολλοὺς ἀκόμη ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸν δρόμο αὐτόν, σὲ ὅλους μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἐρχόταν ἡ ἴδια εὐωδία. Τελικῶς μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παρεκίνησε νὰ κάνουν ἔρευνα στὸν χῶρο ἐκεῖνο, ἀπ' ὅπου προήρχετο ἡ εὐωδία. Καὶ μάλιστα, μόλις ἔκαναν ἕνα ἄνοιγμα σ' αὐτόν, ὢ! τοῦ θαύματος! ἀμέσως βρίσκουν σ' αὐτὸ τὸ θεῖο καὶ πάντιμο σκῆνος τοῦ τρισμάκαρος σῶο καὶ τελείως ἀπείραχτο, χωρὶς νὰ ἔχη πάθει καμμία διάλυσι πουθενά, διότι ὅπως γνωρίζομε «φυλάσσει ὁ Κύριος τὰ ὀστᾶ τῶν Ὁσίων Του καὶ ἕνα ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ συντριβῆ οὐδέποτε».

Αὐτὸ τὸ γεγονός, ὁλόκληρη ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονίκης βεβαίως, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ βασιλιᾶς, αὐτὸς ὁ χρηστότατος — διότι ἔτυχε νὰ παρεπιδημῆ τότε καὶ αὐτὸς στὴν Θεσσαλονίκη — τὸ ἐθεώρησαν εὐλογία καὶ χαρά τους ἀπέραντη, τὸ νὰ βρεθῆ δηλ. τὸ ἱερὸ σκῆνος τοῦ θείου Νικοδήμου. Καὶ αἰσθανόντουσαν τώρα χαρμόσυνα, ὄχι τόσο γιὰ τὴν ὀχυρότητα τῶν τειχῶν της, ὅσο γιὰ τὸ ὡς ἄνω γεγονός. Καθόσον ὁ καθένας θεωροῦσε προσωπική του δόξα τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ θειότητα τοῦ Λειψάνου. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, ἀφοῦ σήκωσαν ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρέθηκε τὴν θεία ἐκείνη σορό, μὲ πολλὴ τιμὴ καὶ μὲ μύρα καὶ μὲ πολύτιμα πέπλα, ὁ ἀρχιερεὺς μαζὶ καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, ἀφοῦ τὸ ἐκήδευσαν, τὸ κατέθεσαν καὶ πάλι στὸν ἴδιο ἐκεῖνο χῶρο, γιὰ νὰ ἐνεργῆ θαύματα σὲ ὅσους μὲ πίστι ἔρχονται γρήγορα προς αὐτόν. Διότι γνωρίζει καλῶς ὁ Θεὸς νὰ δοξάζη ὅσους Τὸν δοξάζουν.

Θαύματα:

Ἀπ' αὐτὰ τὰ θαύματα ἀφοῦ ὑπενθυμίσωμε δυὸ - τρία, τὰ περισσότερα θὰ τὰ ἀφήσωμε στοὺς φιλομαθεῖς. Τὰ θαύματα αὐτὰ ἔχουν ὡς ἑξῆς:

α΄. Θεραπεία παραλύτου.

Κάποιος Γεώργιος, Σέρβος τὸ γένος, τὸ ἐπώνυμο Καραβίδης, καταγόμενος ἀπ' τὴν Δαλματία, ἦρθε μόνος του στοὺς Ρωμαίους (μετανάστευσε)*. Αὐτὸς ἦταν ἐγκατεστημένος στὴ Θεσσαλονίκη. Κάποτε τοῦ συνέβη μεγάλη παραλυσία (ἡμιπληγία), τὴν ὁποία ξεγράφει καὶ ἡ ἰατρικὴ τέχνη, ὅπως νομίζω, ἐπειδὴ ἀποφεύγει τὴν πολὺ δύσκολη θεραπεία της. Ἀφοῦ, λοιπόν, ταλαιπωρήθηκε καὶ σχεδὸν ὅλη τὴν περιουσία του τὴν ἐξώδευσε στοὺς γιατρούς, δὲν βρῆκε καμμιὰ ὠφέλεια ἀπ' αὐτούς, παρὰ μόνο τοὺς κατηγοροῦσε. Μόλις πολὺ ἀργὰ ἦρθε στὸν ἑαυτό του, κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ καταφύγη στὸ τέμενος τούτου ἀκριβῶς τοῦ Ἁγίου. Καὶ φθάνοντας γρήγορα ἐκεῖ, ἱκετεύει θερμὰ τὸν Ἅγιο χρησιμοποιῶντας ἀκόμη καὶ δάκρυα, τὸ ὠφελιμότερο φάρμακο γιὰ νὰ πείθης κάποιον, μὲ τὰ ὁποῖα γεμίζει τὴν ἱερὰ σορὸ τοῦ Ἁγίου. Καὶ ἀμέσως, ξαφνικά, ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ ἐπιστρέφει χαίροντας στὸ σπίτι του. Καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔτσι ἔγινε.

β΄. Ἡ τιμωρία τοῦ ἄρχοντος.

Καὶ ὁ λόγος τώρα μᾶς φέρει σὲ ἄλλο, κάποιο παρόμοιο σὰν τὸ παραπάνω. Ἄλλος ἄνθρωπος, Ἀδριανουπολίτης, ἦρθε στὴ Θεσσαλονίκη σὰν αὐτοκρατορικὸς ἀκόλουθος. Καὶ μένοντας ἐδῶ, ἔτυχε κάποτε νὰ φθάση στὸ ναὸ τούτου τοῦ Ὁσίου, στὸν ὁποῖο ἀφοῦ μπῆκε, προσκυνοῦσε τὶς εἰκόνες ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ. Καὶ ζήτησε νὰ μάθη μὲ ἀκρίβεια τὰ σχετικὰ μὲ τὸν βίο τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου. Γιὰ τὸν ὁποῖο ἀμέσως ἄκουσε ἀπὸ τοὺς εὑρισκόμενους ἐκεῖ, πὼς φρόντιζε μὲ ἐπιμέλεια τὴν ἐλεημοσύνη καὶ πὼς ἀκόμη ὑποκρινόταν ὅτι ἐπισκεπτόταν μὲ κακὸ σκοπὸ τὶς πόρνες, τὶς ὁποῖες δὲν ἄφηνε ἂν δὲν νουθετοῦσε τὰ πρὸς σωτηρία συντείνοντα καὶ βεβαίως δὲν παραμελοῦσε νὰ τὶς προμηθεύη τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸ ζῆν, ἄλλοτε δίνοντας ἀπὸ τὴν καθημερινή του τροφή, ἄλλοτε πάλι ἀπὸ τὸ διακόνημα στὸ ὁποῖο διακονοῦσε. Μόλις ἄκουσε αὐτὰ ἐκεῖνος (ὁ ἄρχοντας) δὲν θαύμασε καθόλου, ὅπως θὰ ἦτα φυσικό, ἀλλὰ σκέφτηκε μέσα του γι' αὐτὴν τὴν διαγωγὴ τοῦ Ὁσίου κάτι φαῦλα και ταπεινὰ πράγματα. Καὶ νά, μόλις ἔκανε νὰ ἐγγίση τὰ χείλη του στην πάνσεπτο σορό τοῦ τρισμάκαρος, ἐκείνη, ὢ! τοῦ θαύματος, ἀμέσως μὲ μα-

γαλύτερη δύναμι, σὰν νὰ ἀνέπνεε καὶ ἦταν ζωντανή, μὲ πολλὴ σεμνότητα βγῆκε ἀπ' τὴν λειψανοθήκη καὶ κρεμάστηκε στὰ ἀπαίδευτα χείλη ἐκείνου, ἂν καὶ γιὰ νὰ ἀκριβολογοῦμε, δὲν πρόλαβε νὰ ἐξαγορευθῆ τὸν πονηρό του λογισμό. Τόσο πολὺ ὅμως τὰ χείλη τὰ ταλαιπωροῦσε καὶ τὰ ἔθλιβε φοβερὰ ἢ γιὰ νὰ πῶ καλύτερα, τὰ ἐπαίδευε, ὥστε ἄφησε σ' αὐτὰ καὶ κάτι σημάδι σὰν ὄγκο. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὄχι μόνο τὸν ἄρχοντα, ποὺ ἦταν ὁ παθών, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεατὰς ἔβαλε σὲ μεγάλο φόβο. Οἱ ὁποῖοι μὲ θρήνους ἱκέτευσαν τὸν Ἅγιο καὶ ἔτσι γλύτωσαν τὸν ταλαίπωρο ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν παίδευσι. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν σταμάτησε συνεχῶς νὰ ἐπισκέπτεται τὸν Ἅγιο καὶ νὰ προσεύχεται μὲ τρόμο, διαρκῶς κατηγορῶντας τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν προηγουμένη του ἀπροσεξία μὲ σφοδρότητα, γινόμενος ἔτσι καὶ κήρυκας διαπρύσιος καὶ ἀφηγητὴς ἀληθινὸς τοῦ θαύματος.

γ΄. Ἡ τιμωρία τῆς ἱεροσύλου.

Πῶς τώρα νὰ καταχωνιάσωμε μὲ τὴν σιγὴ τὸ θαῦμα τῆς γυναικὸς ποὺ πῆρε κρυφὰ τὸ δόντι τοῦ Ἁγίου καὶ νὰ μὴ τὸ φανερώσωμε σ' ὅσους τὸ ἀγνοοῦν; Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἐπειδὴ ὑπέφερε ἀπὸ ἀσθένεια, γιὰ πολλὰ ἤδη χρόνια, σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ ἔλθη καὶ στὸν Ἅγιο, τὴν μόνη πραγματικὴ ἀνακούφισι. Καὶ λοιπόν, ἀφοῦ τὸ ἔκανε γρήγορα αὐτό, βάζοντας τὴν πάντιμη κάρα στὸ μέλος ποὺ πονοῦσε, τὸν παρακαλοῦσε θερμῶς νὰ τῆς χορηγήση ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ἀσθένεια. Αὐτὰ παρακαλῶντας τὸν Ἅγιο ἐκείνη μὲ ἡσυχία καὶ ζητῶντας τὴν σωτηρία, δὲν σταμάτησε ἕως ἐδῶ, ἀλλὰ ἀφοῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἱερὰ κεφαλὴ τὸ δόντι τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ πῆρε μαζί της, ὅπως ὕστερα τὰ ἐδιηγεῖτο ἡ ἴδια, καὶ τὸ ἔκρυψε στὸν κόρφο της, βγῆκε ἀπὸ τὸν ναὸ καὶ ἄρχισε νὰ ἐπιστρέφη ἀμέσως ἀπ' τὸν δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ σπίτι της. Ἀλλὰ ἐνῶ ἔκαμε αὐτό, πολὺ γρήγορα θέρισε τὴν τιμωρία. Διότι καταλήφθηκε ἀπὸ μανία ἡ καημένη καὶ ἐταλαιπωρεῖτο φοβερὰ ἀπὸ αὐτήν. Ἀπ' τὴν ὁποία δὲν ἀπαλλάχτηκε, πρὶν φέρη πίσω μὲ δάκρυα καὶ ἐξομολόγησι, ἐκεῖνο τὸ τίμιο ποὺ εἶχε κλέψει καὶ νὰ τὸ ἀφήση στὴν ἱερὰ λειψανοθήκη. Καὶ αὐτοῦ τοῦ θαύματος δὲν εἶναι λίγοι οἱ μάρτυρες ποὺ ζοῦν ἀκόμη μέχρι σήμερα. Αὐτούς, ὅμως, ποὺ καθημερινῶς ἔρχονται στὴν ἱερὰ σορὸ τοῦ παμμάκαρος καὶ τρυγοῦν χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν ἀπὸ ἐκεῖ τὴν θεραπεία, πῶς θὰ μποροῦσα νὰ τοὺς ἀπαριθμήσω, ἀφοῦ δηλ. εἶναι

ἄπειροι στὸν ἀριθμὸ καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἀφήνω, ἀποφεύγοντας, ὅπως εἶναι φυσικὸ τον κορεσμό. Διότι ἂν μπορέση κανεὶς νὰ ἀπαριθμήση τοὺς ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἢ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, θὰ μποροῦσε νὰ μετρήση καὶ τὰ θαύματα τούτου τοῦ ἁγίου. Καὶ αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ μέχρις ἐδῶ.

Ἡ Ἵδρυσις τοῦ ναοῦ

Ἐμεῖς ὅμως, ἂς ξαναγυρίσωμε ἀπ' ὅπου καὶ ξεφύγαμε. Λέγοντας στὴ συνέχεια πὼς οἱ μοναχοὶ τοῦ Φιλοκάλλους, μὲ προτροπὴ καὶ δωρεὰ βασιλική, ἔκτισαν ναὸν ἀφιερωμένον στὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου, ἐκεῖ ὅπου ἔτυχε ν' ἀνακαλυφθῆ τὸ Λείψανό του, ἀφοῦ προηγουμένως πολὺ ἐκατηγόρησαν τοὺς ἑαυτούς των γιὰ τὴν ἀπάτη ποὺ ἔπαθαν σχετικὰ μὲ τὸν Ἅγιο. Καὶ ἔτσι ἑτοίμασαν τὸν ναό, νὰ ὑμνῆται σ' αὐτὸν ὁ Θεός, ποὺ μὲ τέτοιες μεγάλες χάριτες κατακοσμεῖ τοὺς γνησίους δούλους Του καὶ νὰ δοξάζεται συγχρόνως ὁ γνήσιος θεράποντάς Του, ὁ πράγματι μέγας Νικόδημος. Ἀπ' τοῦ ὁποίου τὸν πόθο καὶ ἐγὼ παρακινηθείς, σὰν νὰ ξέχασα τὴν φυσική μου ἀτεχνία, συνέθεσα τὸ παρὸν διήγημα, ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ (ἀπ' τὸν ἕνα καὶ ἀπ' τὸν ἄλλον) καὶ σὰν ψηφιδωτὸ τὰ συναρμολόγησα σὲ μιὰ ἑνότητα, τρόπον τινὰ δίνοντάς τα μορφὴ καὶ εἶδος, μιὰ καὶ δὲν ἔχει βρεθεῖ κάτι τι προηγουμένως (γραπτό) γιὰ τὸν Ἅγιο.

Ἱκεσία πρὸς τὸν Ὅσιον

Ἀλλά, ὦ σύσκηνε τῶν Πατέρων, συνόμιλε τῶν Ὁσίων καὶ συναριθμημένε μὲ ὅλους τοὺς Ἁγίους, σὺ ποὺ εἶσαι κληρονόμος καὶ θεατὴς τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ, συγχώρησέ με γιὰ τὴν προπέτεια. Καὶ ἂν καὶ ὁ λόγος αὐτὸς ὑστερεῖ ἔναντι τῆς πραγματικῆς σου αξίας, ὅμως, ὅπως γνωρίζεις, δὲν εἶναι καθόλου κατώτερος ἀπὸ τὴν πρόθυμή μου διάθεσι. Τὸ δὲ ποίμνιο αὐτὸ ἐδῶ, στὸ ὁποῖο καὶ σὺ κάποτε μὲ ἀκρίβεια ἐτέλεσες τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς κόπους. εἴθε νὰ τὸ περιθάλπης καὶ νὰ τὸ διαφυλάττης, ἀπὸ ἀοράτους καὶ ὁρατοὺς ἐχθρούς, μὲ τὶς πρὸς Θεὸν πρεσβεῖες σου. Ἐμένα δὲ προσωπικὰ πού, κατὰ συγχώρησι Θεοῦ, προΐσταμαι τάχα τοῦ τόσο ὀνομαστοῦ σεμνείου, εἴθε νὰ μὲ διευθύνης καὶ ὁδηγῆς στὰ ἀγαθότερα καὶ θειότερα ἀγαθά, οὕτως ὥστε ἀπ' ἐδῶ, ἔχοντας ἤρεμο καὶ ἥσυχο βίο, νὰ

προσφέρωμε ἄμωμα, καὶ πῶς νὰ τὸ ποῦμε καλύτερα, ἄθικτα θύματα καὶ αὐτοὺς (τοὺς μοναχούς μου) καὶ τον ἑαυτό μου, ἂν καὶ τὸ αἴτημά μου εἶναι μεγάλο, στὴν Παναγία καὶ Ζωαρχικὴ Τριάδα, στὴν ὁποία πρέπει δόξα, μεγαλωσύνη καί, συγχρόνως, μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εκτύπωση:
«ΦΩΤΟΤΥΠΩΤΙΚΗ»
Σ. Λασκαρίδης - Ε. Δρίγκας - Κ. Δημητρακόπουλος
Ανδρ. Γεωργίου 46, Τηλ. 518.220, 536.910
546 27 Θεσσαλονίκη